

Pomocné tlapy o.p.s. jsou obecně prospěšnou společností, která si klade za cíl chovat, cvičit a předávat asistenční psy našim zdravotně postiženým spoluobčanům. Ti tak mohou získat ZDARMA nejen přítele do nepohody, ale také neocenitelného pomocníka, který jim umožní nastoupit cestu k nezávislosti.

ZPRAVODAJ

POMOCNÝCH TLAPEK o.p.s.

Foto: Marilín Horáky

V obsahu najdete
co jsme v roce 2009 udělali
a co nás čeká, články o soužití
našich klientů, o canisterapii a na zadní
straně také telefonní čísla, webovou adresu
a číslo našeho bankovního účtu, na který můžete přispět.

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

Nadace O₂

EUROBEN

nadace

leontinka

VAS v.o.s.

 PLZEŇSKÁ TEPLÁRENSKÁ

NADACE ČEZ

STEM **MARK**
MARKETINGOVÝ VÝZKUM JE DIALOG

Úvod

Vážení přátelé, kamarádi, příznivci, přispěvatelé, klienti...
Vítám Vás u nového čísla Zpravodaje Pomocných tlapek, ve kterém najdete příběhy, zprávy o dění ve společnosti a v neposlední řadě je zde také mnoho rad a postřehů ze života se psem. Příjemné čtení.

Karel Bartáček, redakce

POMOCNÉ TLAPKY® - OBECNĚ PROSPĚŠNÁ SPOLEČNOST

Cílem společnosti je výcvik a předávání asistenčních psů zdarma do dlouhodobého užívání tělesně postiženým lidem, zejména částečně nebo zcela upoutaným na invalidní vozík, nevidomým i neslyšícím a lidem se záchvatovými onemocněními. Asistenční psi mohou částečně nahradit službu osobních asistentů nebo rodinných příslušníků a snížit závislost tělesně postižených na jejich péči, zvýšit samostatnost a sebevědomí a tím umožnit těmto lidem aktivně a plnohodnotně se zapojit do běžného života a zlepšit navazování komunikace s okolím.

Výcvik asistenčních psů je ze všech typů výcviků nejnáročnější a na rozdíl od výcviku vodících psů pro nevidomé se na něj nevztahuje státní příspěvek. Celková částka na výcvik asistenčního psa přitom dosahuje až 200 000 Kč., kterou naše společnost získává výhradně formou darů, grantů, či vlastní výdělečnou činností.

Působení organizace je celostátní, se snahou pomoci každému, kdo se na ni obrátí. Význam mají však i aktivity regionální.

Obecně prospěšná společnost Pomocné tlapy o.p.s. existuje již 8,5 roku. Společnost předává již devátou skupinu psích asistentů, 10 asistenčních psů a 3 šikovné společníky.

Za 8 let oficiální existence je to celkem 93 asistenčních psů, kteří splňují ty nejnáročnější mezinárodní testy .

Všichni asistenční psi a šikovní společníci ovládají desítky standartních a speciálních povelů:

- **základy poslušnosti:** sedni, lehni, zůstaň...
- **povely potřebné při pohybu na veřejnosti:** vpravo, doleva, stůj, otoč se, jízdu na pochyblivých schodech, cestování autem, MHD...

Pozn: Také umí povely dle potřeb každého klienta.

- **speciální povely a dovednosti:** podávání předmětů spadlých na zem, zapomenutých na stole, gauči, otevírání a zavírání dveří, rozsvícení a zhášení světla...

- **pomoc se sebeobsluhou:** sundání ponožek, rukavic, čepice, svetru, kalhot, rozepnutí zipu, sundání brýlí, vytažení polštáře, stažení deky, natahování křečovitých nohou, vrácení ruky na ovladač el. vozíku, vrácení nohy spadlé z postele zpět na postel ... a mnoho dalších.

Otto Bock®
QUALITY FOR LIFE

Elektrické a mechanické vozíky

Mobilita udává kvalitu života. Budete potěšeni moderním designem a komfortem, který přinášejí vozíčky Otto Bock. Naše portfolio se skládá z elektrických, aktivních a odlehčených mechanických invalidních vozíků. Kompletní nabídku těchto výrobků a jejich příslušenství najdete na www.ottobock.cz v sekci „Uživatelé a pacienti“.

A200

Rozložitelný elektrický vozík

B600

El. vozík pro interiéry a exteriéry

C1000

El. vozík pro interiéry a exteriéry

Motus

Skládací vozík s křížovým rámem

Avantgarde Ti

Ultralehký aktivní vozík (od 8,9 kg)

Blizzard

Pevný dynamický rám

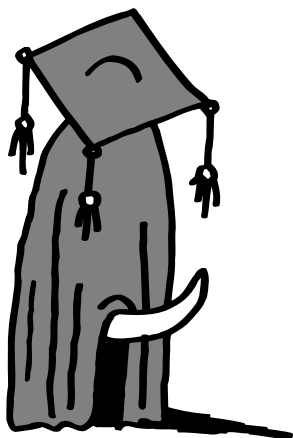
PROMOCE 2009

Slavnostní předávání asistenčních psů, Třemošná, 6. 6. 2009

Představujeme jednotlivé týmy:

1) Vítek Mikuláš a Fina

9 letý Vítek Mikuláš z Věstoňovic u Třebíče je od narození těžce postižený jak tělesně, tak mentálně. Do doby než přišla do rodiny šikovná společnice Fina neměl Vítek žádného kamaráda a někoho jen pro sebe. Fina je specialistka především na canisterapii, kterou si Vítek moc užívá. Oba mají rádi piškotkování, podávání míčků. Mamince pomáhá otvíráním dveří, přinášáním plínek, doprovází na procházkách. Díky Fině je Vítek uvolněnější a spokojenější

2) Eva Potůčková a Agáta

Paní Eva Potůčková žije v Praze, má velice sníženou pohyblivost na invalidním vozíku, a je zcela odkázaná na pomoc manžela a asistenčního psa. Fenku Agátu má od února roku 2008. Je to celodenní výborná společnice, ochotně reaguje na všechny povely, polohuje, zvedá a podává předměty spadlé na zem. Skvěle zvládla i obtížné otevírání vchodových dveří, kdy je povel dáván z obývacího pokoje přes další dveře v předsíni bez vizuálního kontaktu, na vzdálenost přes 10 m. Přítomnost Agáty má výrazně pozitivní vliv na zdravotní stav paní Evy, zejména psychiku.

3) Jarmila Machová a Lord

Žijí v Hradci Králové a pro Jarku je Lord už její druhý asistenční pes, po Benovi, který byl po více než 6 letech práce přeřazen do důchodu. A shodou okolností Jarka je druhým klientem Lorda (původní klient si ho nemohl nechat a vrátil ho Pomocným tlapkám). Lord je velice aktivní (až „akční“) pes, vzal okamžitě asistenční povinnosti opravdu za své a do práce si nenechá zasahovat ani od zkušenějšího a staršího Bena. Jinak ale nezkazí žádnou legraci, jak se v okolí něco děje, musí být u toho. Díky nesmírně přátelské povaze si velice spolehlivě dokáže získat lidi na svoji stranu a s každým je hned kamarád. Lordík doprovází Jarku prakticky všude: na nákupy, k lékaři, do restaurace, ke kadeřnici, jezdí spolu autobusem po Hradci Králové...

4) Miroslav Kostih a Loisa

Mirkovi je devět let a žije ve Věteřově. V Květnu 2008 do jejich početné rodiny vstoupila Loiska, která se zamilovala na plný úvazek do svého páníčka Mirka. Loiska byla vycvičena na pomoc mamince při péči o syna, ale hlavním úkolem byly motivační hry s Mirkem. Bohužel, onemocnění Loisky způsobilo, že před Vánoce 2008 se Loisa vrátila do střediska. Mirek, dostane svého nového parťáka po absolvování plánovaných operací.

5) Martin Hylský a Rozárka

Martin je patnáctiletý kluk postižený Dětskou mozkovou obrnou. S rodinou žije v Horním Slavkově. 3x týdně spolu s Rozárkou navštěvuje speciální školu v Karlových Varech. Rozárka mu pomáhá být, alespoň částečně, nezávislý. Rozárka mu ochotně podává hračky, tužky, mobil na pracovní stůl, dělá prostředníka – podavače mezi Martinkem a mamčou. Velice důležitým úkolem černé slečny je zvednutí ruky na ovladač el. Vozíku. Černá slečna odlehčila rodičům v péči o Martina.

6) Radek Gellner a Míša

Dvanáctiletý Radek je z bělé pod Bezdězem. Od června 2008 ho doprovází čtyřnohá kamarádka Míša. Šikovná goldenka mu podává různé předměty, rozsvěcí světlo, otevírá dveře, a v neposlední řadě je Radkův nejlepší přítel. Ráno, když odjíždí do školy se s ní musí rozloučit, protože má zakázaný vstup do školy! Radek říká: „Když jsem ve škole tak se těším celý den domů na Míšu. Odpoledne spolu chodíme na procházky a trávíme spolu volný čas.“

Tomáš Mentlík a jeho psí asistentka Viola

7) Tomáš Mentlík a Viola

Tomášovi je 28 let, má Dětskou mozkovou obrnu, je upoután na vozíku a potřeboval jak pomocníka, tak bezvadného kamaráda. To vše našel ve Viole, se kterou se mají velmi rádi. „Když ji poprvé uviděl, plakal dojetím a já s ním“, říká maminka Tomáše. Nemohli jsme uvěřit, že ji opravdu dostane. Obdivovali jsme práci lidí v Pomocných tlapkách, kolik nekonečných hodin musí pejsky učit, aby vše zvládali. Je to nekončící pracovní doba a dělají to skvěle. Buď jim za to dík. O Violu se staráme jak nejlépe umíme a vidíme na ní, že se jí u nás líbí, je spokojená.

8) Jana Zitová a Vampy

16 letá Jana Zitová bydlí v Neratovicích, je postižena Spondylometaepifyzární dysplázií. V srpnu jí byla předána černá labradorka Vampy. Vampy ovládá všechny úkony asistenčního psa, doprovází Janu jak u vozíku, tak při pomalé chůzi o berličkách. Vzhledem ke koničku Jany - rybářství, se Vampy jako pozorovatel vrátila ke kořenům svého plemene.

9) Gerhard Meissner a Zak

Gery je jedenáctiletý kluk postižený Dětskou mozkovou obrnou. S tatínkem a černým labradorem Zakem žijí v Osoblaze. Gery navštěvuje základní školu, kde mu pomáhá asistentka a doma ji vystřídá stále dobře naladěný Zak, který mu ochotně asistuje po celý zbytek dne a dělá mu parťáka.

10) Marek Izaiáš a Vinny

16 letý Marek Izaiáš bydlí v Českém Těšíně, od narození trpí Dětskou mozkovou obrnou. Proto mu byl vycvičen asistenční Labradorský retrívr Vinny, který s Markem denně chodí na procházky a doprovází ho do školy. Je výborným pomocníkem, při podávání věcí, otvírání dveří a pomáhá také se svlékáním. „Je to můj věrný kamarád, život bez něho bych si už nedokázal představit“, říká Marek.

11) Michal Obr a Timy

Základ tohoto týmu tvoří čtyřletý Míša Obr a jeho labradorka Timy. Všichni společně s bráškou Kubíkem, mamkou a tatínkou bydlí v Blažovicích, kousek od Brna.

Timy s Míšou polohují, chodí na procházky a rádi jezdí na výlety. V obchoďáku či v restauraci je Timy „ve svém živlu“. Doma pomáhá podáním čisté plenky při přebalování, použité plenky odnáší do koše, ráda svléká oblečení, otvírá dveře (přijít na to, jak se otvírají „šoupačky“ do koupelny, nebyl pro ni žádný problém), jezdí s Míšou výtahem, přináší botičky pro Míšu před odchodem z domu (také s oblibou přináší pantofle všem návštěvám) a nadšeně přinese cokoli kdykoli a komukoli. Velkou odměnou pro Timy je možnost „vylítat se“ na zahradě (anglický trávník asi nikdy mít nebudeme).

„S pejskem přibýlo celé rodině mnoho povinností, ale světélka v psích očích, nevyčerpatelná energie a nakažlivá radost, která se přenáší na všechny okolo, stojí za to!“, říká maminka.

12) Terka Horváthová a Tara.

„Jmenuji se Tereza Horváthová. Bydlím v Praze 1 na Malé Straně. Narodila jsem se v 6. měsíci těhotenství s diagnózou Dětská mozková obrna. Jsem na vozíčku, můžu chodit s chodítkem, nebo také jezdím na tříkolce. Moje největší záliba je plavání, chodím plavat 2x týdně na Strahov. Ráda čtu, chodím do kina a do divadla. Jezdím s Tarou k babičce, která má zahradu a v létě tam mám bazén. Jsem integrovaná v šesté třídě základní školy v Praze 4.“

Tara nám do naší rodiny přinesla hodně radosti a zatím žádné starosti. Třeba naše babička, která se psů bojí, si naši Taru velmi oblíbila.“

13) Karel Bartáček a Wally

„Jmenuji se Karel Bartáček, žijeme s manželkou, našimi dvojčaty a mojí novou asistenční fenkou Wally ve městě Štětí, ležícím na pravém břehu řeky Labe.“

Po úrazu se pohybuji na vozíku a byl jsem lidská polovina Tlapkáckého týmu AP23 jedinečné asistenční fenky Emy, která mi pomáhala pět let a náš svět opustila v únoru. Smutná událost, kdy jsem náhle přišel o věrnou kamarádku, pomocníka a také o velkou část své soběstačnosti mne naprosto zlomila. I když smutný, stále jsem chtěl být co možná nejvíce užitečný své rodině a zjistil, že bez čtyřmohé pomoci to nejde.

Opět tu byly Pomocné tlapky o.p.s., které mě v tom nenechaly a nabídly mi fenku právě ve výcviku. A tak se moje rodina rozrostla o nového člena a to mladičkou temperamentní asistenční fenku jménem Wally. Přišel jsem na to, že Wally Emu nenahradí, to nejde, Wally jen převzala její roli a dělá to moc dobře. Je to psi slečna, která zvládá podávání, otvírání, ale také polohování se mnou tj. Canisterapii.

Moje poděkování patří paní ředitelce, cvičitelům, předvýchově a všem, kteří se podíleli na výcviku obou mých psích slečen.“

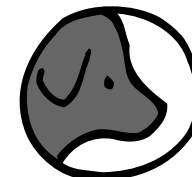
DĚKUJEME VŠEM NAŠIM DONÁTORŮM A PARTNERŮM ZA PODPORU.

-PT-

KOMENTÁŘE ÚČASTNÍKŮ PROMOCE...

Ing. Ladislav Metelka - „Samozřejmě - setkání klientů s předvychovateli a sponzory je moc důležité. Především proto, aby všichni, klient, předvychovatel i sponzor, viděli, že za každým předaným psem jsou konkrétní lidé, konkrétní práce a také nějaké nutné finanční prostředky. A tak, jako klient a pes tvoří tým, tak i Tlapky s předvychovateli a sponzory musí ještě před tím odvést společnou týmovou práci, aby nový tým klienta a psa vůbec mohl vzniknout. Ale napadlo mě ještě něco. Některé organizace se snaží přitáhnout k sobě pozornost přes známé osobnosti. Psi a klienti pak mohou zůstat trochu stranou. Někdy mi dokonce připadá, že některé organizace na popularitě známých osobností až parazitují. To ale není případ Tlapek. Moderování akce ze strany paní Brouskové a pana Potměšila bylo profesionální, pohodové, neokázalé a poctivé - přesně ve stylu Tlapek.“

Asi proto k téhle akci výborně „sedlo“. A překvapení na závěr - skupina Čechomor? Jiní by jich možná využili k tomu, aby k celé akci přitáhli ještě víc pozornosti. Ale to, že jste si je nechali jako překvapení a předem o jejich návštěvě nikdo nevěděl, ukázalo, že Tlapky nemají zapotřebí využívat

známé osobnosti, aby k sobě přitáhly víc pozornosti. O to větší a o to upřímnější také nakonec to překvapení bylo.“

paní Mentlíková - „Ještě jednou děkujeme za nádhernou akci, plnou láskyplné atmosféry, která se dnes běžně nevidí a neprožívá, protože lidé jsou dnes bezohlední, sobečtí, ale my se chceme stýkat s takovými, jako jste Vy všichni v P.T., plní lásky a pomoci pro druhé, porozumění.“

Marek Izaiáš - „Sobotní akce se mi moc líbila. Jsem rád, že jsem mohl poznat Hanku, která měla Vinnyho na rok v předvýchově a velkou radost mi udělalo album, které jsem od Hanky dostal. Pěkně jsme si popovídali a domluvili jsme se, že se sejdeme. Překvapení s Čechomorem se Vám moc povedlo.“

Hana Doskočilová, předvýchova - „Promoce byla jedna velká krása. Řídili jsme se pokyny a nechtěli jsme nic pokazit. Pořád jsme si říkali, že nesmíme obnovit ty citové vazby se psem a nechtěli jsme taky udělat Vinnymu v hlavě zmatek. Dopadlo to všechno nakonec moc dobře. Vinny nás poznal a my jsme to všechno ukočírovali. Vybrečeli jsme se radostí a dojetím, naposled se s ním pomazlili, opusinkovali a udělali za vším pomyslnou tečku. Taky mne moc potěšilo, že jsme nakonec mluvili s jeho cvičitelkou, která nám řekla hodně z jeho života a výcviku a řekla nám, že jsme nic nepokazili a Vinny je opravdu moc chytrý a šikovnej pes.“

Karel Bartáček - „V sobotu na slavnostní promoci asistenčních psů jsme se setkali s předvychovateli naší nové, mladé, čtyřnohé pomocnice Wally. Protože jsem promoci absolvoval již podruhé, myslím, že od minule je to obrovský posun kupředu mezi vztahy všech zúčastněných. Dozvěděli jsme se, co naše budoucí asistenční fenka Wally dělala v dětství (štěněcím věku), jaké měla a má klady, také neřesti. Naší Wallinku předvychovala sympatická paní Ježková s dcerou. Dozvěděli jsme se pro nás spoustu nových informací ze života psího miminka a také to, že po smutné události, která mne postihla, kdy nás navždy opustila milá asistenční fenka Ema, jsou rádi, že jejich pejsek jde právě k nám. Bavili jsme se o tom, že již jednoho psa doma mají a jako zkušenost prý jedna předvýchova stačila (v dobrém). Po krátkém rozhovoru odcházeli Ježkovi s pocitem zkusit ještě jednoho psího pomocníka předvychovat a dát mu do života to nejdůležitější. Rozhodli se, protože viděli, jak mi Wally pomáhá. Když mohou učinit dalšího člověka šťastným, prý to znovu bez váhání udělají. Byli jsme rádi za milé setkání a odjížděli s pocitem, že další klient má šanci dostat svého asistenta vychovaného, tak jak se sluší a patří. Děkuji Pomocným tlapkám za toto, pro mne nové, setkání.“

KTERAK SME VIOLU NA PROMOCU VEZLI

Časně ráno sme stali a vydali sa na cestu, kvůli provozu, který přece enorm je nad ránem menší. Viola aj my všeci sme sa moc těšili, až na to, že sme měli obavy, co nám řekne paní ředitelka, až uvidí našeho vykrmeného psa. Ale dopadlo to dobře, nám začátečníkom to prominula a samozřejmě, že to dáme do pořádku. Příště sa to snáď nebude opakovat, mosíme se snažit. Odpočinuli sme si, zatím co sa druzí dřeli s přípravů rařtu. Byl velkolepý, samé dobroty aj cizokrajně, připadali sme si jak na audienci a hostině na zámku. Všeckým za to veliké poděkování.

A ve dvě hodiny to začalo. Zeznámili sme sa aj s vychovatelem Violy, aj se sponzorama. Pana Kolmačku sme obdivovali, že ešče při pracovních povinnostách a rodinných, stihá vychovávat od štěňata psa. Buď mu za to velký dík. Šak sme chtěli poděkovat veřejně před celým osazenstvem, ale Tomáš začal bečat dojetím a já s ním, tak z toho nic nebylo. Tož po skončení sme to napravili. Dokonca sa ukázalo, že majú rodinu blízko našeho bydlišta a že až tam pojedú, tož sa stavija na pokec a podívat sa na Violu. Velice srdečně sme sa s nima lúčili a rádi ich uvítáme.

Potom sa k Tomášovi přihlásila paní Nováková, kerá spolu se synem a bratrem sponzorovala výcvik a šeko ostatní okolo Violy. Byli moc rádi, že je Tomáš tak šťastný, že ju može mět a to ich inspirovalo, že snáď by chtěli ešče nekom udělat radost a přispět na dalšího hafana. Moc si teho vážime. Když zjistili, že sme od Luhačovic, tak pravili, že tam možná pojedú na dovolenú a sřekli by aj k nám a sů srdečně zvaní. Povykládali sme si aj o našej keramickéj dílně a paní Nováková by sa chtěla také do ní podívat. Šak ji Tomáš poděkoval našim výtvořem aj panu Kolmačkovi a jeho paní.

Také sme sa seznámily s maminků paní Pirnerové, kerá jim pomáhá také při výcviku. Byla nám moc sympatická a děkujeme jí i Haničce Pirnerové, kerá také přikládá ruku k dílu.

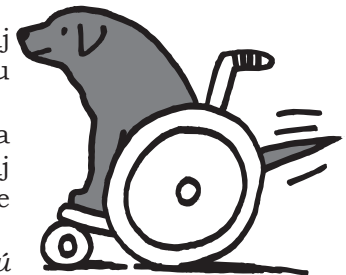
Nakonec děkujeme manželům Pirnerovým a všem, kdo majú zásluhu na téjto práci.

Když sme byli v láznách, tož Tomáš pravil, že sa tak dobře nepobavil, dokud neměl Violu, protože ona není enorm pomocník a kamarád, ale zprostředkovává mu aj komunikacu s luďma, kerá mu moc chybovala, když jel nekde mezi cuzí ludi. A to je pro něho moc dobré a všeckým vykládá odkud ju má a kdo má sa na tom podílat a všeci, jak ju uvidija, tak ju chválija, jak je krásná a Tomáš može puknůt od radosti.

Tož dyž nekom řekne, že má jeho pes maturitu aj promocu, tak sů z teho paf, nebo sa nekdy opravdu ukáže, že je Viola chytře než oni.

Jejich sžívání je čím dál lepší a na těžší začátky sa už zapomnělo. Viola všeckým mává svojů tlapků aj ocáskem, kerým spokojeně pořád vřtí. Sů rádi, že sa navzájem majú. Buď všeckým vřelý dík.

Tomáš Mentlík s mamkú

1. Proč zrovna Tlapky?

Proč zrovna Obecně prospěšná společnost Pomocné tlapky o.p.s.? Jednoduchá odpověď. Jako jedna z mnoha rodin se i ta moje stala šťastnými a oblaženými „zákazníky“ chovné stanice Z Bohyně lovu CS a už jedenáctým rokem vlastníme pátého člena rodiny, černého labradora Matěje. Díky němu jsem poznal, jaká je tato rasa v porovnání s jinými úžasná. Musím říci, že jsem ještě nenašel jiného psa s tak vytríbeným charakterem, který je labradorům naprosto vlastní a automatický, není tedy divu, že tito psi se jako žádní jiní nejvíce hodí pro pomoc lidem, které bohužel osud usadil na invalidní vozík. Tito černí a nebo bílí strážci se pro ně tedy mohou stát jakýmisi sloupy, které je vyzvednou nad oblaka jejich problému a stanou se jak jejich pomocníky, tak jejich přáteli, kteří je nikdy neopustí, a to je vlastně charakteristika každého labradora, kterého jsem kdy potkal.

Po určitém čase, kdy jsme zůstali se zakladateli Pomocných tlapek manžely Pirnerovými v kontaktu, jsme zjistili, jací jsou to skvělí lidé a jakou úžasnou činnost společně s druhou chovnou stanicí rodiny Tomášů dělají, a kolika lidem již pomohli. No a když jsem se za pár let rozhodoval, o čem budu dělat ročníkovou práci, uvědomil jsem si, jak zajímavé Tlapky vlastně jsou, a že bych také mohl přispět svou troškou do mlýna ke společnému dílu.

Téma tedy bylo na světě - rozbor o.p.s. Pomocné tlapky a jako vyvrcholení celé ročníkové práce byla naplánovaná dobročinná sbírková akce prováděná studenty z mé školy, tedy SG Altis.

2. Spolupráce s Tlapkami

Na spolupráci s Tlapkami nemůžu najít jedinou poskvrnku. Od počátečního získávání materiálů pro svůj písemný rozbor, přes organizování prezentace s ukázkou schopností psiho pomocníka, až po finální přípravu dobročinné akce byla spolupráce skutečně na jedničku.

Tlapky mi tedy vyšly vstříc s jakoukoliv možnou i nemožnou prosbou, a to sám vím, že spolupráce se mnou není zrovna jednoduchá.

Nakonec jsme naši součinnost dotáhli zdárně do konce a s dobrým výsledkem, ale o tom až dále.

3. Spolupráce s úřadem

Na to, aby člověk mohl pořádat dobročinnou sbírku na území hlavního města Prahy, potřebuje povolení od úřadu sídla firmy, kterou chce zastupovat (tuto starost mi ušetřilo vedení Pomocných tlapek, které musím ještě jednou za veškerou vstřícnost pochválit), dále povolení úřadu té městské části, ve které sbírka probíhá, dále se musí kasičky na vybírání peněz opatřit úředními pečeti, a po ukončení sbírky je před zraky pracovníků úřadů rozpečetít a přepočítat finance.

Musím ve svém článku oponovat zarytému předsudku o úřednickém nedostupném a nadčasovém „molochu“. Největší a jediný problém, který

jsem při spolupráci s úřadem Prahy 1 měl, bylo protelefonovat se na dané oddělení. Další součinnost byla naprosto bezproblémová a hladká, přestože jsem se dopředu obrnil hroší kůží oproti arogantnímu chování. Úřednice byly ochotné pomoci i poradit.

Na úřadě jsem tedy všechny náležitosti získal a celá akce mohla pokračovat.

4. Spolupráce se studenty

Po zkušenosti z podobné akce pořádané na naší škole před pár lety jsem se rozhodl, že jednoznačně musím mezi studenty zasít povědomí o společnosti Pomocné tlapky, neboť když jsme tehdy vybírali finanční prostředky, nevěděli jsme prakticky skoro nic o tom, kam vybrané peníze jdou a komu poslouží. Lidé nás pak obviňovali z feáctví a jiné kriminální činnosti, skutečně to nebylo příjemné a díky tomu jsme také vybrali dost málo peněz.

Tomuto jsem se chtěl u Tlapek vyvarovat, jednak je činnost Tlapek natolik krásná, že určitě stojí za to, aby o ní lidé věděli více, také jsem chtěl, aby si studenti z této akce odnesli příjemné zážitky. Proto jsem se poslední měsíc před samotnou akcí věnoval osvětě. Navštívil jsem každou zainteresovanou třídu a měl jsem tam besedu o činnosti Tlapek, dále jsem během veletrhu ročníkových prací, který na naší škole probíhá každoročně, přednesl tu svou o Tlapkách, aby o Tlapkách slyšela většina studentů naší školy.

Dále jsem trval na tom, aby se ke studentům dostal dostatek „tlapkáckých“ letáků, aby přinejhorším, když by nebyli schopni o Tlapkách nic říct, mohli poukázat na leták. Také jsem chtěl, aby v každém prodávajícím týmu měl aspoň jeden člen tričko s logem Tlapek, aby je nikdo nemohl nařknout z postranních úmyslů.

Samotná spolupráce se studenty mě překvapila, čekal jsem spíše odmítavý postoj, ale spousta z nich mi ukázala svou dobrou stránku a správný zápal pro věc. Byl jsem ohromen.

5. Dobří lidé existují

Vše bylo tedy připraveno a sbírka mohla začít.

Samotná akce se konala na Praze 1, tedy v centru. Hlavní stan jsem si vytvořil na Senovážném náměstí. Ráno jsem si rozdělil veškeré reklamní předměty do balíčků pro jednotlivé teamy a jak studenti postupně docházeli, podával jsem jim finální informace, vybavoval je tričky a balíčky a vysílal do ulic (nakonec bylo utvořeno celkem dvacet jedna teamů). Na celou akci bylo ve školním rozvrhu vyčleněno pouze pět hodin. Když už byli všichni studenti v terénu, s napětím jsem očekával, co osud přinese. Občas se dostavil ten nebo onen team s tím, že jim nějaké předměty došly a nebo s žádostí o informace. Když jsem se jich ptal na jejich osobní pocit o úspěšnosti akce, dostávaly se mi povšechně kladné odpovědi.

Minuty se změnilly ve vteřiny a hodiny v minuty, celá akce se přiblížila ke konci a kasičky se mi vracely příjemně obtěžkané svým milým obsahem. Pak jsem se s tím pokladem a dobrým pocitem odebral k domovu.

Hned další den jsem se s těmi malými krabičkami štěstí odebral na úřad. Celou cestu jsem byl velmi napjatý, jak to nakonec dopadne a obával jsem se výsledku. V kanceláři jsem se opět setkal s příjemnými úřednicemi a dali jsme se do počítání.

Naštěstí kancelář byla vybavena počítačím strojem na drobné, takže nám to šlo dobře od ruky.

S každou další minutou se mé srdce více a více plnilo radostí a štěstím. Peněz přibývalo a uzavřených kasiček ubývalo, hromádka drobných utěšeně rostla a balíčky bankovek se také nenechaly příliš zahanbit. Výsledek celé akce byl, nevím jak pro Vaše oči, ale pro mne ohromující – 28 736 korun vybraných za necelých pět hodin čtyřiceti osmi studenty. Ohromující výsledek, ve který mne ani nenapadlo doufat. Ano, vím, že je to pouhá kapka v potřebném oceánu pro činnost Pomocných tlapek, avšak každá kapka má svoji platnost a smysl. S penězi jsem uháněl do banky, odkud jsem celou částku okamžitě a za tepla odeslal na účet Pomocných tlapek.

6. Shrnutí

Větší krása a pohazení pro lidskou duši je dávat - ne dostávat, tuto tisíciletou pravdu jsem si měl možnost i já, jako už mnoho lidí přede mnou, ověřit. Nic více nepotěší a nezahřeje u srdce, jako pocit vykonání správné věci, toto mi bylo odměnou jedinou a také nejvyšší.

Svět je kruté místo a jako takové skýtá spoustu nebezpečí a smutku. Existují bohužel lidé, kteří se s tímto smutkem a nebezpečím potkali o něco více, než my ostatní. Tito lidé ve mně vždy vzbuzovali a budou vzbuzovat obrovskou pokoru a úctu. Úctu k lidem, kteří zvládají svůj život daleko lépe než já, a to i přes handicap, který musejí prožívat.

Krásné je, že se najdou báječní lidé s vůlí pomoci, ať už Pomocné tlapky, lidé kteří je přímo sponzorují, nebo jim jinak pomáhají, a nebo jen i lidé, kteří nějakou tou „pětikačkou“ přispějí na ulici. Veškerá tato pomoc je velice cenná.

Na závěr bych rád dodal, že za celou událost se na mou hlavu sneslo mnoho pochval, nezaslouženě, nepatří mě, ale studentům, kteří se na vybírání podíleli, dále také všem lidem, kteří na celé akci spolupracovali, děkuji, byla to pro mne krásná zkušenost.

K. Diatka

... Z PŘEDVÝCHOVY ...

MŮJ PRVNÍ DEN V NOVÉ RODINĚ (DOPIS ŠTĚNĚTE)

Ahojky, jmenuji se Elvis a jsem další malý asistenční „rošťák“, teda aspoň tak mi to řekli.

Narodil jsem se 21. 5. 2009 ve veliké rodině Pirnerových ve Starém Plzenci a tak moje příjmení je „Z bohyne lovu“. Mám ještě 5 sourozenců, 1 brášku a 4 ségry. Tam jsem si užíval, byla tam maminka a sourozenci a jen jsem baštil,

dělal loužičky a hromádky, hrál si a zlobil, ale víc by o tom mohla vyprávět Hanka a její rodina.

No, a pak to přišlo, bylo zrovna takový hezký dopoledne, prý 9.července a na naší zahradu se nahrnuly tři noví človičkové, které jsme tu ještě nikdo neviděl, ale naše Hanka se s nimi bavila, jakoby se znaly, a oni se opravdu znali. Byla to moje nová „panička“ Marcela se svojí dcerou Terezkou a maminkou, která pak dostala za úkol mě pohlídat v autě. Pak mě naložili do té jezdící plechové potvory, které říkají auto, já dostal pohazení od Hanky a vyrazili jsme na cestu k novému domovu. Ale to se mi ani trochu nelíbilo, brečel jsem dost dlouho, než mě to zmohlo a usnul jsem. To auto mě odvezlo tak daleko od mojí maminky, brášky a sestřiček a já pořád nemohl pochopit, proč mi to udělali, tak jsem plakal a plakal a pak mi moje nová panička přinesla misku s baštou a já si nacpal bříško a tak na hodinu jsem usnul.

A když jsem se probudil, zjistil jsem, že jsem sám a zavřený v jakési bedně, začal jsem znova a pořádně brečet. Jo, mělo to úspěch, najednou se tam objevila panička a vzala mě do náruče a nesla mě zase někam pryč. Pak mě postavila na trávu a říkala něco jako čurej a kakej, no uznejte, copak já věděl, co to po mě chce?! Ale mě se tak moc chtělo a pak mě panička začala chválit, mě to bylo úplně fuk, protože okolo to tak zajímavě vonělo a tak jsem se chystal na průzkum, pak se ke mně někdo hrnul a mlaskal na mě a panička mě vzala do náruče a zase nesla pryč. Postavila mě až v mém novém bejváku (který stejně pořádně označuju), tak jsem začal šmejdít tam, protože to taky tak všelijak vonělo. To vám bylo něco. V obýváku jsem se hned chtěl vydrápat na sedačku, ale to bylo hned „nesmíš, dolů!“ a přitom tam už někdo byl. Všechno co jsem objevil jsem si chtěl zabrat pro sebe, jenže všechno mi zakazovali: tohle nesmíš, tohle je fuj a tak podobně, tak co já vlasně tady mám vyvádět za neplechu. Potom jsem v další místnosti, prý to je Terezky pokoj, objevil móóó plno pěkných věcí se kterými by se dalo tak krásně vyvádět. Ale to se vůbec nelíbilo Terce, zato panička se smála, že jí aspoň naučím uklízet.

A abych se nevytahoval, co jsem za ten den všechno stihl bez odpočinku, tak se musím přiznat, že jednou jsem se paničce schoval do koupelny a tam usnul. Když ono tam bylo tak hezky a tma a nikdo tam necoural a paničce chvíli trvalo, než mě našla. A stejně jsem se zase probudil v tý bedně a mě se tam tak nelíbí. Přitom se snažím ukázat, že mě se líp spinká tam, kam si já zalezu. No, ale i o tom mě panička přesvědčuje, že to bude tak, jak ona chce a na začátek mi tam dala kamaráda, co je skoro stejně velký jako já.

První noc jsem paničce ukázal, že to se mnou nebude mít až tak jednoduchý a několikrát se mnou musela jít ven, to aby si mě užila, když mě tak moc chtěla. Jo a taky jsem jí budil zato, že mi na krk nasadila takovej koženej páseček, prý obojek a já ho ani nestihnul ochutnat. A ještě mi na ten obojek připnula další věc, to je prý zas vodítko, abych nikam nezdrhнул (jako kdybych já mohl zato, že venku je taky plno věcí na objevování). Ale to už si nechám na příště, jó. Tak se všichni mějte a pozdravujte Kmojí velikou rodinu u Hanky a moje

sourozence a maminku, tý posílám velikananánskou štípanou pusou a taky všechny co mě od teďka znají a těší se na mě, až ze mě teda bude ten ASISTENČNÍ PES.

váš Elvis

...ze psí řeči tlumočila Marcela Somrová

Elvis z Bohyne lovu

SLOVY PŘEDVYCHOVATELŮ VINNYHO

Vinnyho jsme měli všichni opravdu moc rádi a chtěli jsme ho vychovat co nejlépe.

Tím, jaký měl temperament, to bylo asi všechno složitější, ale dělali jsme co jsme mohli. S postiženými lidmi pracujeme už dlouho a mne to navíc ještě zajímalo po stránce kynologické. Taky jsem tím asi trochu řešila syndrom opuštěného hnízda (to když děti odešly na internáty a já byla často sama).

Celou dobu jeho předvýchovy jsem psala svým kamarádům a Tlapkám něco jako deník. Potřebovala jsem to asi nějak ventilovat a taky všechny kamarády zajímalo, jak valíme a drželi nám palce. S Vinnym bylo tolik práce, že jsem ani nestačila myslet na to, že to jednou skončí. Stalo se to tak trochu šokem, ale nakonec to bylo asi dobře. Když jsme ho předali, často jsme četli webovky Pomocných tlapek.

Zajímaly nás osudy a příběhy ostatních lidí, psů a taky jsme se těšili, až se objeví nějaká zpráva o Vinnym. Trochu dlouho to trvalo, ale nakonec jsme se dočkali. Byli jsme moc rádi za Marka. Pořád jsme si totiž říkali, že by k němu

pasoval nějaké větší kluk. Ráda bych všechno zase někdy zopakovala...

Hana Doskočilová

DALŠÍ ČINNOSTÍ POMOCNÝCH TLAPEK JE OSVĚTA A PŘEDNÁŠKOVÁ ČINNOST

Svoji činnost Pomocné tlapky prezentují na různých akcích pořádaných pro zdravé i zdravotně znevýhodněné spoluobčany. Na těchto prezentacích často vystupují naši klienti se svými psími asistenty, a tak **společně seznamujeme veřejnost s prací asistenčních psů, ale i s veškerou problematikou, která se asistenčních psů týká. Naším týmům, které na tyto akce s námi jezdí, patří velký dík.**

V prvním pololetí letošního roku jsme uskutečnili čtrnáct přednášek s ukázkami práce asistenčních psů. Na těchto akcích představujeme také práci slepeckých psů a canisterapii.

Přednášky s ukázkami práce asistenčních psů, slepeckých psů a canisterapie uskutečňujeme také ve školách všech typů, mateřských školách, základních školách, středních, speciálních i vysokých školách na rekvalifikačních kurzech a jiných.

Cílem těchto přednášek není jen informovanost veřejnosti, dětí a mládeže o práci psích pomocníků, ale i prevence úrazů, závislosti na drogách a alkoholu. S informovaností veřejnosti samozřejmě také souvisí zajištění různých přístupových práv všech lidí, kterým pomáhá vycvičený pes, ale také cvičitelům, kteří takovéto psy cvičí.

Olga Tomášů

... NAVŠTÍVENÉ AKCE A PREZENTACE TLAPEK ...

CHARITY GOLF PARTY 2009

Dne 29.5. se konala v Grandhotelu Pupp v Karlových Varech prestižní akce Charity Golf Party. Jednalo se jako každoročně o golfový turnaj slavných osobností, zakončený slavnostním večerem, kde se dražily různé umělecké předměty. Výtěžek z dražby se dělil mezi tři organizace a jednou z nich byly právě Pomocné Tlapky. Akci moderoval již tradičně pan Marek Eben.

Nejdříve probíhalo vyhlášení výsledků golfového turnaje a předávání cen. Ani v tomto roce nechybělo představení a pokřtění nového porcelánového servisu ak. arch. Jiřího Laštovičky. Servis byl velice krásný a nakonec byl vydražen. Dražba byla zajímavá, pan Marek Eben je v roli moderátora a licitátora nepřekonatelný a naprosto úžasný. Celková částka, kterou se podařilo získat činila 1 911 000 Kč, což je krásná suma. Vybraná částka se rozdělila mezi tři organizace: 805 000,- Nadační fond Doc. Pavla Koláře, 805 000,- Obecně prospěšná společnost Pomocné Tlapky, 300 000,- pro Domov Sue Ryder.

Akce probíhala ve velmi noblesním stylu a tomu také odpovídaly lahůdky na následujícím rautu, protože tak vybrané lahůdky, jako připravují šéfkuchaři

Grandhotelu Pupp se opravdu jen tak nevidí. Dalším zpestřením večera bylo také hudební vystoupení pana Petra

Muka s jeho kapelou.

Myslím, že se tato akce jako vždy vydařila, vybraná částka opět pomůže tam, kde je to opravdu potřeba a dalších pár lidí bude mít svého pomocníka od Pomocných Tlappek. Já sama moc dobře vím jaké to je, protože mám doma již pátým rokem taky takového pomocníka. Této akce jsem se měla možnost zúčastnit právě před pěti lety, když jsem na Falca teprve čekala.

Tenkrát byl ještě ve výcviku, ale i přesto ho Tlapky vzali s sebou, abych viděla, co budu mít doma za šikulu. Sice jsem věděla, že po skončení akce Falco pojedje spolu s Tlapkami ještě na nějaký čas za cvičiteli, ale zároveň jsem se těšila, budu mít doma tak úžasného kamaráda a pomocníka.

Lucie Faldusová

Na fotce: Předstvení PT na Charity Golf party - Lucie Faldusová a Falco, ředitelka PT Hana Pirnerová a moderátor akce Marek Eben

ŽIJU STEJNĚ JAKO TY

Stejně jako minulý rok jsme se zúčastnili akce - Žiju stejně jako Ty. K naší smůle nebylo zrovna překrásné počasí, chvílemi i pršelo.

Přesto to neodradilo návštěvníky a přišlo mnoho lidí. Náš stánek se nacházel kousek od pódia vedle milých sousedů. První předvedení Irisky bylo poměrně zábavné. Sice udělali „bezbariérový“ výstup na pódium, ale vozičkář by se asi velmi těžko dostal na pódium bez pomoci, protože to bylo do poměrně velkého úhlu. Iriska jako vždy vystupovala jako madam, jen Láďovi se opětně moc mluvit nechtělo, takže to zbylo k mé „velké radosti“ na mě.

Naštěstí jsem měla oposlouchané fráze a základy a tak to nebyl tak velký problém. Iris předvedla to, co měla a jelikož nebylo teplo, ale pod mrakem, tak jí oproti minulému ročníku nebolely tlapky. Předvádění sklidilo potlesk a přivedlo i dost lidí k našemu stánku. Moderátorka byla milá a vstřícná paní, takže vystoupení formou otázek bylo daleko příjemnější a zřejmě i poutavější. Láďa s Kubou začali spokojeně objevovat jednu atrakci za druhou

a přesto, že jsem Láďu prosila, ať zůstane suchý, neodolal, a šel se potápět na čas. Nakonec porazil všechny a dostal za to odměnu, kterou rozdal. Později odpoledne se u nás objevila milá pani, která se o pejsky zajímala více, protože sama byla handicapovaná a její muž také. Proto chtěla vědět, jak o pejska žádat, co vše umí... Druhé předvádění bylo za deště, ale přesto se několik odvážlivců našlo a zůstali na dešti. I druhé předvedení psů se neminulo účinkem a přilákalo dostatek lidí i k našemu stánku. Při druhém vystupování se osmělil i Kuba a tak byli s Láďou na pódiu oba. Kuba naštěstí nebyl tak mlčenlivý jako Láďa a byla s nimi i řeč. Celkově si myslím, že se akce i letos povedla a přilákala mnoho zájemců.

Jana Maksoudová ml.

„JINÝ SVĚT“

Na základě spolupráce z předchozích let, nás požádala Městská policie hlavního města Prahy, při pořádání společenské akce „Jiný svět“. Jednalo se již osmý ročník, který se uskutečnil ve dnech 16. a 17. 6. 2009 na Slunečním náměstí v Praze 13., tentokrát s podtitulem „Přijďte si zkusit, jak se žije s handicapem“.

Cílem bylo přiblížit zdravým lidem problémy, s nimiž se setkávají handicapovaní spoluobčané při každodenním pohybu ulicemi města.

Žáci místních škol i ostatní příchozí si mohli na vlastní kůži vyzkoušet překážkovou dráhu, jaké nástrahy a obtíže lidem s handicapem připravuje běžný pohyb po ulici. Její součástí byl přechod pro chodce, nízkopodlažní autobus MHD, schodiště, nájezdy, lávky a další překážky. Byla zde přítomna i záchranná služba, která předvedla svou novinku pojízdnou nemocnici, kamion Golem. Ve dvouhodinových intervalech probíhaly ukázky výcviku vodičích a asistenčních psů pro nevidomé a vozičkáře i ukázky tlumočení do znakové řeči. Pro děti strážníci připravili možnost získat na dopravním hřišti dětský řidičský průkaz. Za Pomocné tlapky se zúčastnili: Oli a Jirka Tomášů s Henskou, Jakub Klouda s Čikym a Karel Bartáček s Wally.

- PT--

„POJĎ A NEBOJ SE“

Dne 27. června 2009 pořádal Kynologický klub Trmice ve spolupráci s MUDr. Vratislavem Plzákem z Gyn-e-centra Ústí nad Labem a společností BOS s.r.o. 12. Kynologicko – Gynekologický sraz všech lidí dobré vůle.

Sešli se psi všech plemen, jejich paničky a páníčkové. Na akci proběhla přehlídka psích miláčků, „Něco o pejscích“ nám řekl zvěrolékař. Probíhaly zde různé soutěže, jako například agility. V neposlední řadě proběhla ukázka dovedností mojí nové asistenční fenky Wally. Byla to vůbec první ukázka,

kterou moje čtyřnohá pomocnice absolvovala, ale dopadlo to více než dobře. Nejdříve jsem mluvil o Pomocných tlapkách, jak to chodí a teprve potom proběhla ukázka v podání klíčů, zvonícího mobilu, jablka ze země, ručníku a dalších předmětů.

Potom mi Wallynka natáhla mé těžké, bezvládné nohy a byla odměněna potleskem, piškotem a pořádným pomazlením. Všichni obdivovali práci trenérů Pomocných tlapek a také to, že všichni pejsci jsou vycvičení na vysoké úrovni. Latka byla přitom nastavena velmi vysoko, loni jsem se této akce zúčastnil se svou asistenční fenkou Emou, která na akci mistrně předváděla své dovednosti, byli jsme tím celých 5 let a domlouvali se třeba jen pohledem. Na závěr přišlo obcerstvení a také vyhodnocení přehlídky. Tentokrát kategorii „Dítě a pes“ vyhrál Adámek Bartáček se svojí novou kamarádkou Wally. Bylo úsměvné, jak tak malý kluk dává povely fence, která je větší, než on sám. Výtěžek ze vstupného a od sponzorů byl opět věnován společnosti „Pomocné tlapky o.p.s.“ na výcvik asistenčního psa pro tělesně handicapované dítě.

Karel Bartáček

KONCERT ČECHOMORU A SUZANNE VEGA V LOKTI

21. 7. 2009 jsem se i s mamkou a sestrou vypravila na koncert skupiny Čechomor, která podporuje společně s pojišťovnou Kooperativa Pomocné tlapky. Kromě Čechomoru zde vystoupila i americká zpěvačka Suzanne Vega. Tentokrát jsme ani nemuseli nikam daleko cestovat, protože koncert se konal v Lokti nad Ohří, což vzhledem k tomu, že jsme z Karlových Varů, máme opravdu kousek. Když jsme přijížděli na místo, už z dálky byl vidět krásný středověký hrad Loket a pod ním protékající řeka Ohře.

U vchodu nás vítal krásný maskot Pomocných Tlapek v podobě smetanového Labradora, tak jsem ho hned musela vyfotit s Falcem a podoba byla opravdu veliká. Pak jsme našli Tlapkácký stánek a už jen čekali než začne koncert. Mimo jiné také přišel Marek Eben s manželkou Markétou a jejich krásným pejskem Zubákem.

Těsně po 20 hodině zazněly první tóny písniček, setmělo se a světelné efekty z pódia házely krásné odlesky na skálu a hrad. Byla to opravdu překrásná podívaná. Když dohrál Čechomor, přišla na pódium Suzanne Vega.

Po skončení obou výborných vystoupení se začali diváci pomalu rozcházet. My jsme se odebrali ke stánku Tlapek, kam za námi za chvíli přišel i Čechomor. Na závěr celé téhle krásné akce jsme se s kapelou Čechomor všichni vyfotili a popovídali. Byl to příjemně strávený večer a už se moc těším na další koncert.

Lucie Faldusová

TLAPKY V ZOO

Jmenuji se Cyril z Bohyne Lovu a s mými vychovateli (manželé Miriam a Radim Hillovi z Ostravy) jsme byli 25. 7. 2009 pozváni paní Monikou Ondrušovou, asistentkou ředitele ZOO Ostrava, abychom návštěvníkům trochu přiblížili

práci Pomocných tlapek o.p.s.

Sešli jsme se v hojném počtu. Kromě nás přijela ještě psi slečna Wanda, která je jako já ve výchově, s paničkou Lenkou, dále asistenční pes Vinny se svým páničkem Markem Iziášem a šikovný společník Frigo, který doprovázel J. a D. Vybíralovy.

Páničci návštěvníkům vysvětlovali práci, kterou s námi dělají, a kterou děláme my pro ně, odpovídali na různé všetečné dotazy a Vinny pak ukázal pár svých kousků. Moc se návštěvníkům líbilo, když Markovi donesl zvonící mobilní telefon, školní sešit anebo Markovi podal berli, která mu upadla na zem.

Wanda vše důkladně pozorovala, ale mě to všechno tak zmohlo, že jsem usnul a zbytek prezentace prospal, musíte ale uznat, že mi bylo pouhých 5 měsíců. A jelikož vím, že mě toto všechno teprve čeká, tak se na to cvičení a učení musím ještě pořádně vyspat. Akce se návštěvníkům moc líbila a paní Monika nás pak pozvala na další ročník.

Jestli paničci budou mít další štěně ve výchově, svou účast v ZOO Ostrava přislíbili. Šlechtné práci zdar.

Cyril z Bohyne Lovu

ze psí řeči tlumočila Miriam Hillová

VYJÁDRĚNÍ ZOO OSTRAVA

... chtěla bych Vám všem moc poděkovat za sobotní povídání, bylo moc zajímavé a na velmi vysoké úrovni. Také pejsci byli moc šikovní a je vidět, že pomáhat je opravdu baví. Návštěvníci Vás hodnotili velice pozitivně, včetně profesionálních záchranářů ostravské městské policie.

Předběžně jsme se se záchranáři domluvili, že bychom z této akce udělali tradici. Budeme moc rádi, pokud k nám přijedete s povídáním i příští rok. Ať se Vám daří a pejsci Vám dělají jen radost!

Monika Ondrušová, Zoologická zahrada Ostrava

Na tomto místě bychom za celé Pomocné tlapky rádi poděkovali všem zoologickým zahradám v ČR, kde jsou naši asistenční psi vítáni.

Děkujeme.

- redakce -

ČECHOMOR KONICE, LÉTO 2009

Tak jsme jako rodina vyrazili na koncert Čechomoru. Syn Filip, manželka, já, Anie z Liščích svahů a Honza z ulice. Anie je asistenční pes pro našeho syna Filipa od Pomocných tlapek, Honza je pes, ořech, směska.

Nálada byla vzhledem k pěknému počasí dobrá i když název Čechomor ve Filipovi moc nadšení nevzbuzoval. Ví o skupině jenom to, že ji táta poslouchá a řve přitom, jak postřelený divočák. Navíc si Filip myslí, že rozumí tomu, jaké to je „jen tak se líbat“, jak zpívá Ewa Farna, ale co si myslet o „zabili Janka“ nebo „a tě Rehradice na pěkné rovině“, to neví. Celý nevalný dojem umocňuje fakt, že Rehradice nenajde ani na Googlu a to je prostě trapas. Budíž, jsme v autě a ujistili jsme ho, že na koncertu Čechomoru ještě nikdo neumřel. To, že je skupina Bílá nemoc předkapela Čechomoru jsme mu radši zamlčeli. Čechomor se prostě vysvětlit dá, ale Bílá nemoc? Přijíždíme na místo.

Koncert je v zámecké zahradě. Zdravíme se s Hankou a Petrem Pirnerovými z Pomocných tlapek a jdeme jako správní folk rockeři na párek a pivo. Honza zůstal hlídat v autě, Andula doprovází Filipa poslušně u vozíku.

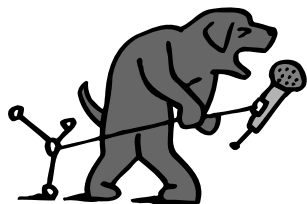
Setkání první: Zůstali jsme čistí do doby než jsem koupil dvě klobásy s hořčicí. Nevím čím to je, ale prodavač na sebe nikdy nestříkne hořčicí na šest míst najednou. Nerozumím ani tomu proč fleky nejdou dolů, když používám kvalitní značkovou slazenou minerálku. Utírám hořčicí a přichází paní s malým klukem, který má fantastické čokoládové oči a zarytě mlčí. Paní pokládá otázky na které budeme ten večer stokrát odpovídat. Potom si vzpomene, že něco musí přinést z auta. Její syn stojí vedle Anduly a zarytě mlčí. Na otázku, jestli půjde s ní nebo počká se psem odpoví „*Buju tady se psem*“. Odvážu Andulku od vozíku a dám mu vodítko do ruky. Vítězství je doma. Dostal vodítko a víme všechno. Má doma „jinosaury“, psů se nebojí, maminka je „zjatá“, zahradu nemá, ale chodí psa „jenčit ven“. Po deseti minutách se rozcházíme a Filip si říká, že ten Čechomor nebude tak hrozný, když na něj chodí tak fajn lidi.

Setkání druhé: Zaujímáme místo v dohledu pódia. Všude kolem se tísni lidi a Andulka se musí se všemi pozdravit. Olízne pána před námi, podá pac starší paní, obsadí deku sousedům. Chvilí řešíme či je to deka, Andulka nechápavě deku opouští s výrazem „Co mně vyháníte, ležela jsem tu první a bylo to fajn“. Dáváme se do řeči s pánem před námi. Přišel se svojí dcerkou na koncert. Říká, že se musí občas protáhnout. Dcerka má asi 50 let. Jsou fajn. Na tom Čechomoru něco bude, říká Filip.

Setkání třetí: Začala hrát Bílá nemoc. Nemusím nic vysvětlovat, není nic slyšet. Filip je spokojený, Andulka zahřívá pánovi před námi záda. Občas se Filip otočí a křičí, že ti Čechomori jsou dobří. Nic nevysvětluji. Proč taky.

Setkání čtvrté: Koncert Čechomoru začíná. Lidé vstávají a v moři lidských těl na úrovni „prdelí“ zůstáváme sami. Vozík nezvednu.

Vidíme světelné efekty a cítíme vibrace hudby. Koncert začíná a Filip odjíždí ke stánku Pomocných tlapek. Je maximálně spokojený. Následující hodinu a půl jsem řval jak postřelený divočák u pódia. Manželka pomáhala ve stánku. Andula s Filipem se usídlili vedle stánku a Filip rozdával úsměvy. Jeden pán se s ním pustil do řeči

a potom mu koupil tričko. Rozuměl Filipovi každé třetí slovo, ale jak sám říkal „*Tříkrát sa optám a vím všecko*“. Když houslista Čechomoru vysvětlil jak fungují Pomocné tlapy, a na obrazovkách šlo video se spotem Pomocných tlapek, nával u stánku se zvětšoval. Všichni měli práce nad hlavu, Filip odpovídal na otázky o asistenčních psech. Všude kolem bylo cítit fajn atmosféru a septik na kterém Filip stál. Náhoda chtěla, že stánek umístili asi metr od septiku. Náhoda chtěla, že ze septiku byl nejlepší výhled na pódium. Prostě letní pohoda se všim všudy.

Stanislav Hyrák

PSÍ DEN V RUDOLFOVĚ

Krásná slunečná neděle 13. září 2009 a na Farské louce v Rudolfově spousta lidí a jejich psích kamarádů. To byla kulisa pro již druhý Psí den, který pořádalo Město Rudolfov za vydatné spolupráce obecně prospěšné společnosti Pomocné tlapy.

A bylo toho k vidění opravdu dost. Nejdříve manželé Tomášů veřejnost seznámili s Pomocnými tlapkami a názorně všem předvedli, jak moc speciálně vycvičení psi mohou pomoci lidem s handicapem. Ve svém improvizovaném stánku měli k zakoupení celou řadu propagačních výrobků Pomocných tlapek a navíc každý, kdo si zde něco zakoupil, dostal na ruku otisk razítka s pejskem. Toto razítko opravňovalo držitele k možnosti zúčastnit se celé řady připravených soutěží, kde největším lákadlem byla mobilní lezecká stěna. Soutěže byly připraveny i pro pejsky. Dětské porotci vybírali nejhezčího, nejšikovnějšího rudolfovského pejska a nejpodobnější dvojici pes - pán. A ještě jeden spolehlivě poslušný pes byl na Rudolfově k vidění a to služební pes příslušníků Policie ČR, kteří zde také předvedli ukázkou vycviků.

Děkuji Pomocným tlapkám, že k nám na Rudolfov přijely. Díky nim si ne jeden okolo stojící divák uvědomil, jaký dar je, být zdravý. A že je dobré, když existují lidé jako v Pomocných tlapkách, kteří těm, jenž zdraví být nemohou, usnadňují život.

Návštěvníci akce nákupem předmětů přispěli na vycvik asistenčních psů.

Děkujeme.

Hana Hajná

Jiří a Oli Tomášů,
trenéři PT při ukázce
v Rudolfově

Úvodem

Obecně prospěšná společnost Pomocné tlapy® cvičí asistenční psy pro všechny věkové kategorie zdravotně postižených, tedy i pro děti a mládež školou povinné. A právě ti školou povinní často řeší otázku: budu smět chodit do školy i se psem?

Asistenční pes ve škole je pro někoho stále (bohužel) nepředstavitelná věc, pro jiného (naštěstí) už běžná každodenní praxe. Tuto stránku jsme založili jednak jako informaci pro pedagogy, spolužáky a jejich rodiče tam, kde některá z dětí žádá o povolení přístupu s asistenčním psem, ale i jako naše poděkování školám, které přístup asistenčního psa povolily a kde už se stala přítomnost asistenčního psa při vyučování zcela běžnou věcí.

Argumenty proti...

Mezi argumenty proti přítomnosti asistenčního psa ve škole nejčastěji zaznívají důvody hygienické, alergie na psí srst u dětí nebo jejich strach ze psů. Objevují se ale i obavy, že pes bude narušovat vyučování, že bude běhat volně po škole nebo dokonce že někoho pokouše. Podívejme se na tyto argumenty podrobněji:

- Pokud jde o **hygienické důvody**, z právního hlediska žádný zákon ani hygienický předpis neřeší otázku asistenčního psa ve školském zařízení. Neřeší, to znamená ani negarantuje, ani nezakazuje. Tito psi ale již dnes mají zcela legální přístup do prodejen potravin, do restaurací a v novém zákoně o zdravotnických službách má být dokonce zakotveno jejich právo přístupu do zdravotnických zařízení. Tedy do míst, kde platí daleko přísnější hygienické předpisy, než jaké jsou platné pro provoz školy. Psi jsou pod veterinární kontrolou, musí mít veškerá povinná očkování (ale zpravidla mají i některá „nepovinná“). Odůvodňování zákazu přístupu s asistenčním psem do škol hygienickými předpisy je tedy zcela bezpředmětné.

- **Alergie** některého z dětí ve třídě na psí srst může být poměrně vážný problém. Ale i ten je často řešitelný, např. přemístěním jednoho z žáků (po dohodě mezi žáky, rodiči a vedením školy) do jiné třídy. Pokud to ale není ani při nejlepší vůli možné, může to být opravdu vážnou překážkou v přítomnosti psa ve třídě.

- **Strach ze psů** je v naprosté většině příkladů získaný. Buď nějakou vlastní špatnou zkušeností nebo také svéráznou rodičovskou výchovou, kdy neustále dítěti opakují „Nechoď k tomu psovi, nebo Tě kousne“. A opakují to tak dlouho, až v dítěti skutečně vypěstují panický strach ze psů. Je-li ale (zejména na straně rodičů) zájem tento problém u dítěte řešit, asistenční pes ve třídě k tomu může naopak být dobrým prostředníkem. Asistenční psi už v řadě podobných případů pomohli překonat dětem i dospělým iracionální strach ze psů. Tady je rozhodně třeba postupovat opatrně a pomalu, třeba i konzultovat celou věc s dětským psychologem.

- **Pes rozhodně vyučování nenarušuje.** Během hodiny leží vedle lavice

nebo pod ní a využívá doby, kdy nemusí pracovat, k odpočinku. Ve školách, kam asistenční psi chodí, ho zpravidla označují za „nejhodnějšího žáka“. I děti si velice brzy zvyknou, že je to vlastně normální „spolužák“ a tak ho i berou. Učí se tím ale i jedné důležité věci. Že totiž člověk s asistenčním (nebo i vodícím) psem je něco úplně normálního, žádná kuriozita. A také dobře poznají a pochopí, jak se k takovým psům mají chovat, co se smí a co ne. Je to opravdu dobrá škola pro život.

- **Pes po škole rozhodně volně neběhá**, drží se stále u svého pána a většinou se pohybuje na vodítku. Spolužáci mohou např. pomoci s vyvenčením psa na místě, které po dohodě stanoví vedení školy. Samozřejmě musí po psovi vše uklidit.

- Za celou dobu, kdy u nás chodí asistenční psi do škol, není znám případ, že by takový pes někoho pokousal. Společnost Pomocné tlapy® cvičí pouze retrievery (zlaté, labradory nebo flat-coated), o kterých je známo, že mají velmi přátelskou povahu, jsou rádi v přítomnosti lidí a ochotně s nimi spolupracují. Pro práci asistenčního psa jsou navíc vybíráni pouze psychicky vyrovnaní jedinci, kteří jsou už z hlediska vrozených vloh zcela bez známek agresivity, nebo naopak nemístného strachu. Tito psi jsou už „od štěněte“ připravováni na práci asistenčního psa a podle toho i vychovávaní a socializováni.

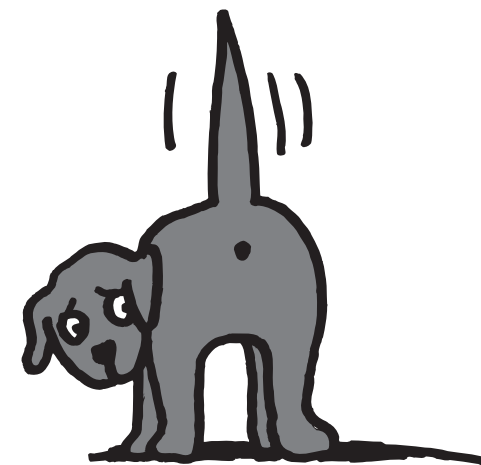
Pokud by přesto během výcviku některý pes projevil známky agresivního chování, musel by být z výcviku vyřazen a nesměl by pracovat jako asistenční pes. V žádné fázi výcviku nejsou psi cvičeni k agresivnímu chování vůči člověku nebo jiným psům. Naopak, jakékoli, byť jen náznaky agresivního nebo výrazněji dominantního chování jsou u nich potlačovány.

Psi jsou již „od štěněte“ vychovávaní tak, aby pochopili, že člověk je ten nejlepší kamarád. Jsou velice kontaktní, na přítomnost většího množství lidí jsou zvyklí a nijak je to neznerovozňuje. Pro dětské klienty jsou navíc vybíráni psi, u kterých je prokázáno, že pobyt v dětském kolektivu jim nedělá žádné problémy. Často jsou to psi, kteří už od štěněte vyrůstali a byli vychovávaní a socializováni v přítomnosti dětí.

...a argumenty pro

Aby asistenční pes pro dítě správně a bezproblémově pracoval, musí toto dítě považovat za svého pána.

Proto naše společnost poskytuje plnohodnotné asistenční psy jen dětem, které jsou schopny tuto svou roli zastat (pro děti, u kterých tato záruka ještě není, cvičíme tzv. „šikovné společníky“). Dítě musí být především schopné samostatně se rozhodovat, samostatně dávat psovi správně povely a po vykonané práci

také psa pochválit a odměnit. Pro řadu dětí to ale není úplně samozřejmé, některé z nich mají třeba problém dát psovi povel dostatečně hlasitě, jasně a důrazně, jiné zase, vzhledem ke svému zdravotnímu stavu, těžko odměňují psa třeba pohlazením nebo podáním pamlsku. Navíc pes někdy inklinuje k tomu, aby za svého pána považoval spíše dospělé členy rodiny, než dítě. Proto je právě u dětí tato otázka velice citlivá a právě proto **je třeba, aby dítě trávilo maximum času se svým psem**. Aby to bylo právě a jen ono, kdo psa vede, kdo bude psovi dávat povely a kdo ho bude odměňovat, a to i mimo školu, v domácím prostředí. Pokud pes nemůže být s dítětem ve škole, **pokud je pes několikrát týdně na několik hodin od dítěte odloučen a vede ho někdo jiný (zpravidla dospělý člen rodiny), těsná vazba mezi dítětem a psem se tím narušuje, pes má pak často přirozenou tendenci více poslouchat dospělé členy rodiny a méně dítě a to může zákonitě vést ke zhoršení kvality jeho práce pro dítě.**

U některých onemocnění, např. DMO, lze předpokládat, že schopnost dítěte povelovat a odměňovat psa se s časem měnit nebude nebo se bude lepší. Jsou ale i onemocnění (např. progresivní svalová dystrofie), kde lze očekávat spíše opak. Snižování schopnosti dítěte povelovat a odměňovat psa. Přitom právě u takových dětí je jasné, že budou potřebovat asistenci psa čím dál tím více. **Pro jejich budoucí spolupráci s asistenčním psem jsou dokonalá secvičenost, souhra a správný vztah mezi dítětem a psem, klíčové.** Navíc je zřejmé, že toto secvičení a fixace správných vztahů mezi dítětem a psem musí proběhnout v době, kdy je dítě ještě schopné samo psa povelovat a odměňovat. Později už by to bylo téměř nemožné. Dobré secvičení a dostatečná fixace vztahů jsou ovšem dost náročné na čas, trvá to i pár let. Proto je důležité, aby zejména takto postižené dítě trávilo se svým psem maximum času, a to, pokud možno, i v době školního vyučování. Argument, že přeci dítě má ve škole asistenta, tak k čemu potřebuje ještě psa, je z tohoto pohledu nesmyslný. Svědčí o hrubém zredukování úlohy asistenčního psa jen na jakousi pomůcku pro podávání nebo přinášení, o nepochopení významu asistenčního psa zejména pro budoucí život dítěte a ignoruje potřebu včasného vybudování těsné a pevné vazby mezi dítětem a psem.

Jak jsou psi připravováni na pobyt ve škole?

Pomocné tlapky® ADEu (Assistance Dogs Europe) - při výcviku, testování a následné péči se řídí pravidly a standardy těchto organizací.

Každý nový tým Pomocných tlapek® musí ještě před vlastním předáním psa složit „Test přístupu do budov“, při kterém se testuje schopnost celého týmu (tedy nejen psa, ale dvojice pes + klient) bezpečně se pohybovat ve velmi náročném prostředí. Testy probíhají zpravidla v supermarketech v době nákupní špičky.

Dalšími povinnými testy jsou Test asistenčních dovedností, zaměřený na kvalitu asistenční práce psa a Test poslušnosti a ovladatelnosti, ve které

musí klient prokázat, že psa bezpečně ovládá a pes ho poslouchá a respektuje.

Po předání psa je nutné absolvovat znovu každý rok přetestování, aby pes mohl pracovat jako asistenční, musí uspět ve všech uvedených testech. Po složení zkoušek dostane klient průkazku s časově omezenou platností (nejdéle na 1,5 roku) a do termínu ukončení platnosti průkazky musí tým absolvovat nové přetestování. Toto schéma testování asistenčních týmů se bez výjimky a bez úlev týká i dětských klientů.

Už v době výcviku se při výběru vhodného psa pro dítě školou povinné bere v úvahu možnost, že dítě bude docházet se psem do školy. I podle toho se ze všech psů ve výcviku vybírá ten nevhodnější, s nejlepšími předpoklady i pro pobyt mezi dětmi. Toho pak cvičitelé v maximální možné míře berou do dětských kolektivů, aby si co nejvíce zvykl na pobyt s nimi, sledují a korigují jeho chování tak, aby už v okamžiku předání byl připraven na bezproblémový pobyt ve větším kolektivu dětí.

Jak se asistenční pes ve škole chová?

Požadavky na správné chování asistenčního psa ve škole jsou jasné a přísné. Pes ve škole musí být především zdravý a čistý. Zejména v období línání rovněž klientům doporučujeme častější kartáčování (např. vždy před odchodem do školy), aby po psu ve škole zůstávalo co nejméně chlupů. **V průběhu vyučování leží pes vedle lavice žáka, pod lavicí nebo na jiném určeném místě, pokud nedostane od žáka výslovný povel k nějaké činnosti.**

Rozhodně se ale nesmí volně pohybovat po třídě nebo jakkoli jinak narušovat výuku. K tomu jsou asistenční psi speciálně vedeni. I v průběhu přestávek se smí pes pohybovat pouze v těsné blízkosti žáka, zpravidla na vodítku. Neexistuje, aby se pohyboval volně po škole. Pobyt ve škole není pro psa hra, je to jeho práce. Venčení, např. o velké přestávce, zajišťuje žák sám nebo s pomocí asistenta, případně (po dohodě i žákem a učitelem) některý ze spolužáků, a to na místě, vyhrazeném školou (po případné dohodě s cvičitelem). I tady trváme na úklidu za psem (asistent nebo spolužáci přímo při venčení nebo dodatečně rodinný příslušník, když žáka po vyučování vyzvedává ze školy). Naše společnost trvá na tom, aby žák i jeho rodiče dodržovali tato pravidla a zajistili, aby se i asistenční pes choval podle nich.

Pokud to tedy celé shrneme – asistenční pes by se měl ve škole chovat především klidně, nenápadně a nijak na sebe neupozorňovat.

Jak se naopak chovat k asistenčnímu psovi ve škole?

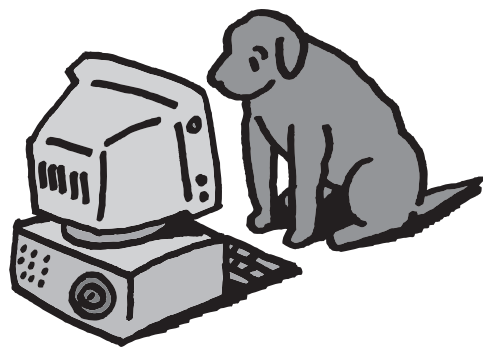
Jak bylo uvedeno výše, asistenční pes se má ve škole chovat klidně a nenápadně. Něco podobného ale platí i pro jeho okolí (spolužáky, učitele). Měli by se v ideálním případě chovat, jako by pes ve škole snad ani nebyl. Tedy především psa nevyrušovat, když při vyučování leží na vyhrazeném místě, nikdy nikdo psa nekrmí, a jen s výslovným souhlasem klienta psa může psa odvést (venčení), nehladit, ale ani na něj např. nevolat. Také je krajně nežádoucí, aby se ostatní pokoušeli dávat psovi sami nějaké povely. Pokud je třeba dát psovi povel, vždy je třeba požádat žáka, aby to udělal sám. Ale

se všemi těmito zásadami a požadavky seznámí žáky i pedagogy cvičitel Pomocných tlapek při své návštěvě ve škole.

Jak to všechno probíhá?

Rozhodně ne tak, že by se ve škole najednou, bez upozornění, objevil žák s asistenčním psem. Celou věc je třeba dobře připravit předem. Pokud tedy škola na základě žádosti žáka uvažuje o tom, že by mu umožnila přístup s asistenčním psem, je dobré především informovat rodiče spolužáků, zeptat se, zda s tím souhlasí a zjistit, zda není ve třídě žák se silnou alergií na psi srst nebo s nevladatelným strachem ze psů. Pokud ano pokusit se tuto věc řešit v rámci možností, které škola má. Když takové problémy nejsou nebo pokud se je podaří vyřešit, po dohodě s vedením školy přijede do školy některý z cvičitelů Pomocných tlapek. Jeho návštěva má dvojí účel: jednak cvičitelé chtějí co nejlépe poznat prostředí, kde se bude pes pohybovat a kde bude pracovat, ale také informují pedagogický sbor o tom, kdo jsou asistenční psi, jak pracují, s čím a jak ten konkrétní pes pomáhá jejich žákovi, jaký je jeho význam v životě postiženého dítěte.

A protože dotyčného psa velmi dobře znají, informují i o jeho specifických vlastnostech a dovednostech, chování a podobně. Zároveň je možné po dohodě s vedením školy určit místo na venčení tak, aby vyhovovalo provozu školy, ale i potřebám a bezpečnosti psa. Je také velice dobré, pokud má cvičitel možnost seznámit se psem žáky třídy, informovat je o tom, jak se k psovi mají chovat a co je naopak zakázáno. To je jeden z velice důležitých předpokladů k bezproblémové „docházce“ asistenčního psa do školy.

"HIS MASTER'S VOICE"

Závěrem

Nechceme, aby přítomnost asistenčního psa ve škole znamenala jakékoli narušení běžného chodu školy a pro pedagogické pracovníky přítěž nebo zdroj nějakých dalších povinností.

Zkušenosti ze škol, kam psi docházejí, nám ale jasně ukazují, že při dobré spolupráci zejména mezi školou, žákem a jeho rodiči lze zajistit, aby docházka dítěte s asistenčním psem do školy byla bezproblémová a ke spokojenosti všech stran.

Zkušenosti pedagogů...

- „Pes Falco sem chodí již druhým rokem a je to úplně bez problémů.“ (Milan Molec, ředitel Soukromé obchodní akademii Podnikatel v Karlových Varech).
- Velmi pěkně to v regionální televizi v pořadu „Těšínské minuty“ popsala

ředitelka ZŠ Pod Zvonek v Českém Těšíně Renáta Wapieniková. Do její školy dochází Marek Izaiáš se psem Vinnym: „Je to skvělá zkušenost i pro zdravé děti, protože se učí soucítění, empatii. Marek má skvělé rodinné zázemí a proto bychom chtěli toto zázemí vytvořit i zde ve škole, aby se zde dobře cítil jako integrovaný žák a aby nepocítil žádná omezení“. A my můžeme jen dodat – ano, to je přesně to, o co jde i nám.

- „Za celou třídu musím napsat, že je to pro všechny velkým přínosem. Přítomnost pejska působí kladně na psychiku dětí, přináší do třídy klid a pohodu a navozuje dobrou náladu. Máme opravdu velmi pozitivní zkušenosti a určitě bych se pro přítomnost pejska ve třídě rozhodla znovu“ (učitelka speciální třídy karlovarské školy ve Svahové ulici, Mgr.Ivana Harzerová). K tomu ředitelka školy Martina Kheilová dodává: „V naší škole jsme rozdali rodičům dotazníky a nikdo proti psovi ve třídě nebyl“. To všechno bylo řečeno o Rozárce, která do školy doprovází Martina Hylského.

- „Přítomnost Adama ve škole má pochopitelně pozitivní vliv i na všechny ostatní děti ve škole, pro které je možnost vidět Jakuba s Adamem možná jejich jedinou šancí porozumět životu a potřebám zdravotně postiženého. Samozřejmě je pak získání velké míry tolerance ke všemu zdánlivě odlišnému, kterou děti získají. Rád bych upozornil na to, že asistenční pes při výuce odpočívá a sbírá síly na plnění svých povinností. Je jen na jeho pánovi, zda o přestávkách dovolí ostatním pohlázení nebo ne. Za celý kolektiv naší školy bych rád uvedl, že přítomnost Jakuba a Adama je pro nás všechny velkým přínosem.“ (Jiří Červenka, ZŠ praktická a ZŠ speciální, Kraslice). Jen pro pořádek dodáváme – Jakub Pražák je žák a Adam jeho asistenční pes.

... a vyjádření žáků, rodičů

- „U nás na škole vedení nemělo žádné výhrady. Nyní jednáme se střední školou, kam má můj syn nastoupit. Za celé čtyři roky, co s ním byl ve třídě asistenční pes, si nikdo nestěžoval.“ (maminka Ládi Maksouda, kterého doprovází fenka Iris do ZŠ Ladova v Litoměřicích)

- „Dokonce se vyměnili i ředitelé a problémy nenastaly. Všichni byli nadšeni z toho, že mají něco navíc.“ (maminka Anety Krylové, ta chodila do základní školy ve Štěpánově s labradorem Gypsym)

- „Učitelé o Vinnym říkají, že je nejhodnější žák a s paní ředitelkou nebyl problém, přístup Vinnymu do školy povolila! Spolužáci díky Jirkové přednášce vzorně dodržují pravidla! Vinnymu se ve škole velice líbí!“ (z e-mailu Marka Izaiáše, který chodí do ZŠ Pod Zvonek v Českém Těšíně s labradorem jménem Vinny. V textu zmíněný Jirka je hlavní cvičitel Pomocných tlapek Jiří Tomášů, který předem vysvětlil Markovým spolužákům, jak se mají k Vinnymu chovat, co se smí a co ne).

- „Máme sedmiletého syna Karla a šikovnou společnici Ajšu. Zatím jsme neměli problémy. Kája chodí do 1. třídy, na běžnou ZŠ. Ve škole má asistentku pedagoga, která mu se vším pomáhá. S Ajšou ho proto ráno doprovodíme do budovy a do šatny a odpoledne ho zase vyzvedneme. Minulý týden nás paní

učitelka požádala, abychom Ajšu nechali ve škole 2 hodiny na výuku o zvířatech. Ajša byla moc hodná.“ (z e-mailu

Vaculíkových o jejich docházce do školy s Aišou)

• „Dnes se nám přihodilo něco moc pěkného, měli jsme velkou radost a chci se s Vámi o ni podělit, protože na tom máte taky zásluhu. Představ si, že Kuba dnes dostal ve škole od všech - ne jen z Pavlovy třídy, ale z celé školy a určitě i od učitelů pelíšek do školy, aby nemusel ležet na zemi, svíček na vánoce a tři pytle granulí. Od Filipa (to je Pavlův asistent) si zjistili, jaké granule žere a přesně ty mu dali. A ještě dostal obálku s penězi, které zbyly a to je tak ještě na třikrát na granule. Já tomu pořád nemůžu uvěřit, je to od nich moc pěkné. Tak jsem volala třídní, abych jí poděkovala, říkala mi, že s tím přišly děti. No, ono jim je už patnáct... Řeknu Ti, že já mám vánoce už dnes. Ještě že jsem nebyla přímo u toho, já bych to obřečela...“ (z e-mailu, který poslala ředitelce Pomocných tlapek maminka Pavla Báci. Pavel chodí se svým asistentem Kubou do ZŠ Staré Město)

• „Falco se mnou chodí i do školy. Chodím do normální základní školy spojené i se základní uměleckou školou. Tuto školu navštěvuji od poloviny šesté třídy a teď chodím do deváté. Ale Falco se mnou chodí do školy až od sedmé třídy, protože do té doby byl ve výcviku. Na Falca si ve škole všichni zvykli a mají ho rádi. Ze začátku se mnou přišel do školy i Falcův cvičitel pan Jiří Tomášů, který nám pomohl s tím, aby se mnou mohl Falco být ve škole a zároveň vysvětlil mým spolužákům jak se mají a nemají k Falcovi chovat. Vyučovací hodina vypadá jako každá jiná, akorát je ve třídě o žáka navíc. Falco leží vedle mé lavice a spí. Občas tedy i chrápe učitelům do výkladu. Ale když mi něco z lavice upadne sešit, tužka nebo cokoliv jiného, hned se vzbudí a ochotně mi to podá. Také někdy nosí učitelům moji žákovskou knížku. Když mu jí dám do tlamy a učitelé ho zavolají Falco žákovskou přinese. No a když mi zapíšu známku tak Falca zase zavolám já a on mi jí přinese zpátky. Ale Falco má za úkol nosit jenom jedničky a jiné známky nebrat“ (takhle hodnotila Lucka Faldusová svou docházku do základní školy se psem jménem Falco. Teď už spolu chodí na střední školu). A Lucka o Falcovi ještě dodala: „Ve škole je velice spokojený, leží vedle lavice a já mu závidím, že může spát a nemusí se učit.“

Takže - kde to jde (a komu moc děkujeme)

Soukromá obchodní akademie Podnikatel, Karlovy Vary

ZŠ Ladova, Litoměřice

ZŠ Pod Zvonek, Český Těšín

ZŠ Štěpánov

ZŠ Svahová ulice, Karlovy Vary

ZŠ praktická a ZŠ speciální, Kraslice

ZŠ Staré Město

Ladislav Metelka

Na další stránce najdete dopis učitelky našeho klienta M. Hylského, který chodí do školy s asistenční fenkou Rozárkou. - pozn. redakce -

NAŠE KAMARÁDKA Z POMOCNÝCH TLAPEK ROZÁRKA

Martínek Hylský začal do naší speciální třídy chodit již minulý rok na jaře. Velmi jsme se na kamaráda těšili a zároveň jsme byli zvědaví, jak nám to půjde dohromady. Aby byl Martínek ve škole spokojený a klidný, přibrali jsme jeho maminku Martinu jako osobní asistentku svého syna.

K docházce do školy byl také potřebný dopravní prostředek jménem schodolez. Martínek se bez problémů dostával do druhého patra k dětem do třídy.

Na občasné schůzky již tenkrát docházeli tři pejskové z nedalekého města Nejdku. Těto činnosti jsme říkali canisterapie. Hlazení, mazlení, hraní a věncení pejsků Barči, Áji a Gulivera bylo naším potěšením. Při vstupu do třídy se nám rozesmály pusy, hned jsme se chtěli všichni mazlit a odpočívat na teploučkých tělíčkách. Také jsme nezapomínali na dobrotky jménem piškoty. Martínek si tuto terapii velmi užíval a psi kamarádi byli velmi trpělivými pejsky.

Zpráva o přidělení a vycvičení psiho pomocníka a kamaráda byla o to příjemnější. Už jsme věděli, že pejsci jsou našimi společníky a velmi hodnými kamarády. Dlouho očekávaný den se Martínkovi splnil a rodina se rozrostla o dalšího člena, fenku Rozárku. My jsme ve škole o nic nepřišli, protože Rozárka nám byla s Martínkem rozdat vysvědčení. Byla krásná, černá a měla nádherné psi oči. Ještě byla trošku plachá, ale my jsme ji nechali rozkoukat a jenom pozorovali.

Těšili jsme se do školy po prázdninách, měla nastoupit i psi slečna Rozárka. Skoro jsme ji poprvé vyhlíželi víc, než našeho kamaráda Martina. O pejscích jsme již něco věděli, a tak vítání bylo v poklidu a spíše s pozorováním. Všichni víme, že Rozárka Martínkovi pomáhá a jenom někdy se svolením Martina si ji můžeme pohladit. Rozárka má svoje místečko na dece, kde odpočívá a sleduje šrumec ve třídě. Je moc hodná, taky svačí, tedy pije a jí granule. Můžeme ji měnit vodu a pozorovat při jídle. Také ji slyšíme, protože pejskové při jídle chroupají. Občas se jde s maminkou Martínka do lesa vyvenčit. Rozárka umí ukázat, jak Martínkovi pomáhá a my jenom kouleme očima. Bedlivě sleduje přemístování Martina ze židle na koberec a opačně. Rozárka umí se svým páničkem pěkně odpočívat na zemi. Martínek ji hladí a teploučká Rozárka je přitisknutá a drží. Docela se Martin má, ale my si počkáme na naše psi kamarády, kteří brzy přijedou.

Vlastně je nám s Rozárkou dobře. Někdy chodí i mezi lavicemi a sleduje naši práci, jako paní učitelka. Vždycky se na ni podíváme a hned se smějeme a je nám fajn. Jsme na sebe hodní, aby si Rozárka nerozmyslela, že nebude chodit s Martínkem do školy. O pejscích už toho víme opravdu hodně. I co jim nemáme dělat, jak je krmit a věncit a hlavně venku nesmíme sahat na cizí neznámé pejsky.

Máme Martina s Rozárkou rádi a vždycky se na ni těšíme. Protože když Rozárka jí, my taky lépe svačíme. A hezky podává pacičku a my se také učíme pořádně a nahlas zdravit. A když Rozárka pomáhá Martínkovi, my si

také pomáháme a nejsme na sebe zlí.

Za celou třídu musím napsat, že je to pro všechny velkým přínosem. Přítomnost pejska působí kladně na psychiku dětí, přináší do třídy klid a pohodu a navozuje dobrou náladu. Máme opravdu velmi pozitivní zkušenosti a určitě bych se pro přítomnost pejska ve třídě rozhodla znova.

Mgr. I. Harzerová

... PŘÍBĚHY KLIENTŮ POMOCNÝCH TLAPEK ...

NATÁČENÍ KLIPU S ČECHOMOREM PRO POMOCNÉ TLAPKY A PĚT MINUT SLÁVY

Začalo to nevině. Jednoho krásného dne mi zadrnčel telefon a Feebie (čti Fíbi), můj šikovný asistenční pejsek, se s nadšením sobě vlastním jal telefon přinést. Na druhém konci virtuálního drátu se ozval hlas ředitelky Pomocných tlapek Hanky Pirnerové, který mi oznamoval, že jsem byla vytipována z klientů Pomocných tlapek pro natočení krátkého, v pořadí již třetího, reklamního filmečku. A protože se považuji za člověka veskrze plachého a stydlivého (ne tak mé okolí), začala jsem se samozřejmě vehementně bránit. Hanka mě uchvátila slovy, že jsem jen jednou z možných kandidátek a tudíž vlastně o nic nejde a navíc, že natáčení bude až za několik měsíců někdy v květnu roku 2009. A tak já bláhová řekla ANO. Doufala jsem, že se mi z toho podaří nějak vyvléct, neb v té době jsem byla v blahém očekávání, a že až se nám miminko narodí bude nebezpečí natáčení zažehnáno. A jak čas plynul, přivál k nám čapa i s Matyášem. A Matýsek rostl a sílil a čas pádil jak o závod a já si ani nevšimla, že už je duben. A opět zazvonil telefon. Feebie znovu projevila nadšení, (možná taky proto, že tušila, že se alespoň na chvíli svět bude zase točit kolem ní a ne jen pořád kolem prcka) a přinesla mi mobil, volala Hanka, že jestli tedy můj slib platí, že by dala číslo panu režisérovi a že už se domluvíme co a jak.

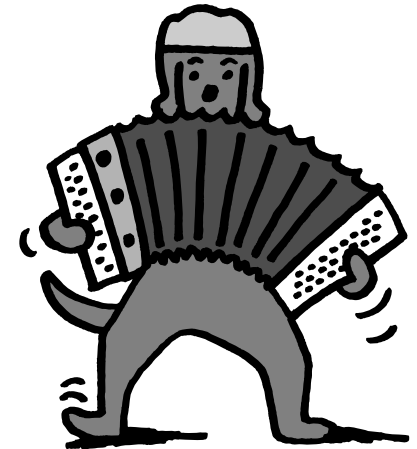
A tak se stalo. Zavolal pan režisér Kudrnáček a domluvili jsme termín natáčení u nás doma. Jako většina žen, které se domnívají, že mají, anebo skutečně mají nějaké to kilo navíc (a to já skutečně mám) začala jsem propadat nejprve panice a posléze depresi, že nestihnou do natáčení zhubnout. Podobné to bylo i s pocitem neuklizené domácnosti, ve které někteří tvorové, já teda nechci nikoho jmenovat, pořád ztrácí chomáče chlupů... (někdy mám pocit, že než dokončí výměnu zimních chlupů za letní, už začíná zase s výměnou letních za zimní). Nakonec jsem si racionálně zdůvodnila, že coby kojící matka nesmím držet dietu, a držice se hesla „binec v bytě, zdravé dítě“ hodila jsem výše zmíněné pseudoproblémy za hlavu a byla připravena na první klapku.

Pánové přijeli tři, kromě pana režiséra, taky pan kameraman a pan zvukař. Nejprve jsme si chvíli povídali u nás doma, samozřejmě se zapnutou kamerou a natočili hvězdu dne Feebie, jak pracuje. Poté jsme se vydali do

ulic maloměsta, kde jsme, ostatně jak jinak, budili všeobecnou pozornost. Jak s oblibou říkám, tak to byl vrchol mého „ufonství“. Není totiž úplně řídkým jevem, že když se na invalidním vozíku vydáte do ulic v malém městě, nezřídka na vás někteří občasné koukají jako kdyby viděli UFO, a když pak člověk přesedlá na vozík elektrický, na jedné straně má psa, který má na sobě košilku, na druhé straně má manžela s vlastním dítětem, a ještě kolem pobíhají tři pánové, přičemž jeden drží na ramenou kameru a druhý máchá s velkým chlupatým mikrofonem na tyči, koukají úplně všichni. Ale nemám jim to za zlé, míjet mě takovéto procesí, koukala bych taky.

Legračním prvkem natáčení bylo například přecházení přes silniční přechod. Natáčecí štáb přešel na druhou stranu vozovky a začal nás natáčet, jak přecházíme přes přechod. Protože je ale dobré mít snímku vícero, aby bylo z čeho vybírat, chodili jsme po přechodu sem a tam několikrát. Přála bych vám vidět údiv řidičů, kteří slušně zastavili, aby nás pustili přejít, a my, jen co jsme přechod přešli, otočili jsme se, počkali až štáb přeběhne zpět na druhou stranu vozovky a jali se je následovat.

O co krásnější a teplejší byl první natáčecí den v rodném městě, o to nevlídnější a chladný byl ten druhý, závěrečný. Jeli jsme s Feebie na koncert Čechomoru do Prahy. Poté, co jsme dorazili na místo, usídlili jsme se u stánku Pomocných tlapek a dělali tak „živoucí reklamu“. Netrvalo dlouho a stali jsme se středem dění, a Feebie si hvězdných manýrů skutečně užívala. Jako první nás čekalo focení profesionální fotografkou, z jejichž spárů nás vytrhnul pan režisér, se slovy „už je čas“. Před tím, než začal samotný koncert Čechomoru, probíhalo ještě další natáčení. A pak přišli

pánové z Čechomoru, se kterými jsme se před spuštěnou kamerou seznámili. Feebie byla nadšená, protože je to pes muchlovací a navíc je dost zatížená na muže, a asistenční psi jak známo, by neměli být hlazeni cizími lidmi, teď ovšem, samozřejmě jen pro účely natáčení (kdyby to četl někdo z Tlapek), se mohla nechat od všech Čechomoráků podrbat za ušima. Samotný koncert si, pravda, Feebie příliš neužívala, protože, opět pro účely natáčení, bylo dobré, abychom se zdržovali poblíž pódia, kde byl pro citlivé psi ouška přeci jen trošku kravál, ale nakonec jsme zvládli i to. A natáčení bylo u konce, a já byla ráda, že už to máme vše za sebou.

Ale ona to nakonec tak úplně pravda nebyla. Závěr celého natáčení měl vyvrcholit asi za dva měsíce našim vystoupením, tedy vystoupením mé maličkosti a Feebie společně s Hankou Pirnerovou, panem režisérem a kluky z Čechomoru na společném koncertě Čechomoru a Suzanne Vega, kde jsme křtili nově vzniklý klip. Ono to není úplně snadné, vylézt na podium před

několik tisíc lidí, přeskákat všechny ty hudební kabely, které tam hudebníci mají natažené, a spočinout po boku Karla a Franty před zraky všech diváků, připít si šampaňským a stát se kmotrou vlastního filmečku, takže mé „vyplašení“ zřejmě bylo na místě. (Mimochodem tenkrát jsem pochopila, jak prozíravé je křít cokoli pojným nápojem, z člověka tak hnedle padají všechny obavy). Feebie byla o poznání více v pohodě (i bez šampaňa) a svých pět minut slávy si náležitě užila. Krásná byla cesta z podia, když jsme šli mezi lidmi. Najednou už jsme nebyli anonymní vozíčkář XY a jeho pes v košilce, ale všichni nás častovali úsměvy a z davu byly slyšet výkřiky typu: „Fíbí, hele to je Fíbí“. A návštěvníci, kteří se před našim vystoupením na nás dívali stylem „co sem ten krypl na vozíku tahá to nebohý zvíře“ změnili výraz ve tváři „jé, tyhle dva znám, to je ten šikovný pejsek Fíbí se svoji paničkou“.

A tak jsme okusili, jaké to je být tak trochu „hercem“ a natáčet „film“ a taky jaké to je vystupovat před spoustou lidí a pak být tím, kdo „vyčnívá z davu“ a je rozpoznáván a nutno konstatovat, že v tom přeci jen je něco okouzlujícího, podmanivého a krásného. A lidi, kteří v životě skutečně něco dokáží, se pak smějí právem opájet těmito blaženými pocity, které mohou působit jako opiáty.

Kdyby se někdo chtěl na ten filmeček podívat, tak ho najde na stránkách Pomocných tlapek a nebo na youtube.com http://www.youtube.com/watch?v=ehH_TvyytiQ

Tereza Marková

Tereza a Feebie s kapelou Čechmor na podiu

PUTOVÁNÍ S ASISŤÁKEM

Jako každý rok jsme zase o prázdniny vyrazili autem po Evropě, jak jinak, než s kamarády a naší Iriskou. Pomalu si takhle mapujeme Evropu, kam se jet dá a kam ne. Po Itálii, Chorvatsku a Maďarsku přišlo letos na řadu Polsko. Původně jsme chtěli jet k Mazurským jezerům a k moři, ale počátek července se nejevil jako léto, tak jsme dali přednost historii a vyrazili směr Krakow a okolí. Od nás, ze severu, je to cca 550 km, které jsme hravě zvládli za sedm hodin s přestávkami na jídlo a „venčení“. Záměrně jsme vybírali cestu krajinou a dálnici jsme zdolali jen úsek mezi Katowicemi a Krakowem (s poplatkem asi 3 eura). Bydleli jsme v kempu Korona kousek od Krakowa, nejen, že nebyl problém se psem, ale bylo ho i kde venčit, ale záchody jsou bezbariérové, stejně tak pohyb po celém kempu. Navíc jako příjemný bonus byla milá obsluha a fakt, že po kempu neustále jezdí pracovníci a kontrolují stany i karavany, takže můžete bez problémů odejít.

No a jinak? Vyrazili jsme samozřejmě po Krakowě, všude nás pustili bez problémů, jen ne do katedrály, přecejen Poláci jsou hodně věřící a představu psa v kostele nějak nerozdýchali (i když je to taky Boží tvor, no ne?). Vtipná perlička byla, že naše Irča se bojí koní, kterých bylo plné náměstí, což o to, to vyřešila odstupem, ale když jsme jí chtěli dát u kašny napít z vědra, podívala se na nás způsobem „to si snad děláte srandu, že budu pít z kyblíku po těch velkých zrudách?“, takže jsme k pobavení kolemjdoucích napájeli psa z plastové lahve, což už, mimochodem, velice dobře umí. Nenechte se odradit, že na hrad není psům vstup povolen, jak nám bylo stráží řečeno „pša pomočna“ tam může. A tak se naše pomočna pša válela na krásně ostříhaném trávníčku a očichávala květiny tak vydatně, že si jí turisté fotili. Jediné místo, kam s námi skutečně nemohla, byl vodní park, který ovšem milovníkům vodních radovánek doporučujeme, dovnitř se dá dostat bezbariérově, ale nechodící asi neocení obrovské množství tobogánů a klouzaček, ale může si třeba užít vířivky nebo divokou řeku.

No, a protože skutečně máme rádi historii, tak jsme nemohli vynechat Osvětim – bývalý nacistický koncentrační tábor. Kouzelná formulka „pša pomočna“ + vestička byla opět bezproblémovým vstupem – a mimo jiné, na rozdíl od Terezína, kde zaplatíte příšerných 140,- Kč (minimálně), tak vstup do Osvětimi je zdarma, stejně tak parkování na „invalidcích“. My zvládli – fyzicky i psychicky jen I. část, do Birkenau už jsme se nevydávali. Expozice jsou nádherně zpracované, když tedy pominete fakt, že vám leze mráz po zádech, obzvláště v domech, kde vás ze zdí sledují portréty těch, co se už domů nevrátili... A jak se říká, že zvířata cítí negativní energie, dokud jsme byli na ulicích, šlo to, ale pak jsme Irisku museli vzít s sebou do budovy bývalého krematoria – stáhla ocas, pořád se na nás dívala, jakože když už odsud půjdeme a ke konci už kňučela, takže jsem s ní šla raději ven. Tam okamžitě ožila. A pak nevěřte na věci „mezi nebem a zemí“. Pítí je nutno psovi vzít s sebou, nejsou tu fontánky.

Ještě jsme se při zpáteční cestě zastavovali u jezer, kde nebyl problém, aby se koupala s námi, žádný problém s přístupem k vodě. Takže pokud to mám shrnout, Polsko nás nadchlo, se psem je cestování naprosto bezproblémové a příští rok asi uděláme výjimku a pojedeme ještě jednou, tentokrát snad i na sever.

Jana Maksoudová

VZPOMÍNKA NA MOŘE

Timy máme od prosince a s nástupem léta dozrál čas na odpočinkovou dovolenou (několik posledních lét jsme strávili na JIPce). Sbalili jsme celou „obří“ smečku a nejnnutnější věci (tj. 2 děti, rodiče a psa, 2 kočárky, psí klec, dětské autosedačky, tašky, jídlo atd.) a vyrazili jsme jako správní „Účastníci zájezdu“ do Itálie. Cesta přes Alpy nám rychle ubíhala a s několika zastávkami ji v pohodě přestáli kluci i pes. Po celou dobu pobytu nám přálo počasí a přímořský vzduch svědčil všem.

Vždy správně oblečená psí slečna budila za všech okolností zaslouženou pozornost. Návštěvu Benátek se dvěma kočárky a asistenčním psem však můžeme doporučit pouze otrlým povahám. Timy se ukázala být vodním živlem a v moři si to vysloveně užívala. Pro Mišu byla dobrým společníkem a pro malého Kubíka zdrojem velké legrace. Vychutnali jsme si vycházky po pláži i městskou kolonádou, plavbu lodí, koupání v moři nebo v bazénu. Vrátili jsme se spokojeni - my všichni i náš sláný „HAPPY DOG“.

Kateřina Obrová

Dobrá rada na závěr:

„Nenechávejte psa spát pod borovicí, přináší to smůlu! (hlavně do kožichu)“

Timy s rodinou na dovolené

S TAREM A ADÁMKEM V MORAVSÉM KRASU

Tar si to velice užil, do prvních dvou jeskyní jsme šli bez něj, vstup byl se psem zakázán a bylo nás celkem 6 osob, takže mohl vždy někdo počkat s ním venku a postupně jsme se střídali.

Pak jsem si řekla, že by stálo za pokus vysvětlit dámám u pokladny, že když Adam je schopen jeskyni projít bez kočárku, tak alespoň potřebuje svého psa, aby ho vedl. A podařilo se, umožnili nám vstup i s Tarem do jeskyně Balcarky, do Sloupsko - Šošůvských jeskyní a do jeskyně Výпустek. Všude to proběhlo bez problémů a Tar se choval perfektně. Myslím, že už tam budou asistenční psy pouštět.

V hotelu Skalní Mlýn také nebyl problém s pobytem, ale museli jsme za Tara zaplatit 100,- Kč na den. Na druhou stranu nám dali velkou slevu na 4 lůžkový pokoj, takže se to vlastně vzájemně vyrušilo. Tar mohl i do jídelny, kde se patřičně vzorně choval. Zkrátka jsme neměli žádný zásadní problém během celého týdne. Dokonce nám umožnili i prohlídku kostela ve vesnici Křtiny, tam nás po vysvětlení, že jde o asistenčního psa, pustili s ním také. Byla to prima dovolená, mohu všem doporučit.

Jitka Nováková

LORD A BEN NA NÁVŠTĚVĚ U TUTANCHAMONA

Jednou takhle začátkem března 2009 jsme se s Jarkou rozhodli, že se pojedeme podívat do Brna do Titanic Hall. Konala se tam totiž výstava „Tutanchamon – jeho hrob a poklady“. A jak jinak, samozřejmě jsme chtěli jet s oběma našimi psy, Lordem a Benem.

Nevěděli jsme ovšem, jak to tam vypadá s přístupem s asistenčním psem, takže jsme postupovali obvyklým způsobem, který se nám v podobných situacích v minulosti osvědčil (a který mohu všem jen doporučit) - maximum věcí vyřídít předem. Poslal jsem na infocentrum výstavy e-mail s dotazem, jestli je výstava bezbarierová a jestli nás tam pustí s asistenčním psem. Odpovědi zněly obě „ano“. Ten e-mail s povolením pro asistenční psy jsem si vytiskl a vzali jsme ho s sebou. Jak se později ukázalo, dobře jsme udělali.

Hned u vchodu nás totiž zastavil pán, který trhá lístky a že prý tam se psy nesmíme. Okamžitě jsem vytáhl papír s e-mailem a ukázal jsem mu, že to máme povolené. Takže mu nezbylo, než nás pustit dovnitř, ale i tak trval na tom, abychom psům dali náhubky. Že prý je tam spousta lidí, doslova „masakr“ a proto psi musí mít náhubky. Samozřejmě jsme s sebou náhubky neměli, ale naštěstí v tu chvíli přišel jeho kolega a ten byl zřejmě s problematikou asistenčních psů seznámen blíže. „Tihle psi nemůžou mít náhubky, nemohli by pracovat. A kromě toho chodí normálně do restaurací a do prodejen a tam je taky spousta lidí. Jsou na to cvičeni“. A mávl na nás, abychom jeli. Tak jsme jeli a toho pána u vchodu jsme nechali v klidu přemýšlet.

Uvnitř to opravdu byl trochu „masakr“. Spousta lidí, navíc poměrně šero, měl jsem trochu strach, aby nám někdo nešlápl na psa.

Copak Ben, ten je světlý a i v tom šeru byl docela vidět, ale černý Lord se občas v té tmě úplně ztrácel.

Výstava začínala filmovými projekcemi, ale tam opravdu nebylo k hnutí. Naštěstí nás jedna velice ochotná pořadatelka dovedla na začátek vlastní výstavy tak, abychom se vyhnuli těm největším davům. Snažili jsme se pak procházet výstavou tak, abychom se nesetkali s největšími skupinami návštěvníků. Jarka navíc, vždycky když zastavila u nějakého exponátu, zaparkovala vozík tak, aby udělala Lordovi trochu chráněné místo a aby ho před největším návaem lidí chránil vozík. Ben a já jsme to někdy navíc trochu „jistili“ z druhé strany. Lordík to hned pochopil a držel se celou dobu těsně u vozíku. A kde nemohl projít vedle Jarky, automaticky se zařadil za ni a šel za vozíkem, jak to mají naučené.

A oba kluci? Ti se celou hodinu a půl chovali způsobem, který se dá popsat snad jen slovy - naprosto vzorně. A to i v dost náročném prostředí. Šero, spousta lidí, pohybujících se různě sem a tam, nedivajících se pod nohy, ale na exponáty. Nebylo to pro kluky zrovna jednoduché prostředí. Ale oba byli klidní, soustředění, ale i nenápadní, nijak na sebe neupozorňovali, takže spousta návštěvníků si ani nevšimla, že vedle toho vozíku jde i pes. Chovali se prostě tak, jak se na Tlapkáké psy sluší. Ale stejně jsme se nevyhnuli dotazům, co je to za psy, s čím pomáhají – však to znáte... No a když chtěl někdo nějakého psa pohladit, tak to na sebe vždycky rád vzal „důchodce“ Ben.

Schválně jsem ale celou dobu poslouchal, jak budou lidé na naše psy reagovat. Byl to takový můj malý „průzkum veřejného mínění“. A bylo to někdy opravdu zajímavé poslouchání:

- „Hele, von je tady pes. To snad není možný, voni sem vlezou i se psem... Ježišmarja a támhle je druhej!“ (I když jsem té paní chtěl původně něco říci od plic, nakonec jsem ji nechal, evidentně totiž potřebovala tohle své překvapení nějak v klidu rozdýchat.)

- „Hele, pejsek, úplně jako náš César“ „Jo, ale tenhle se umí chovat. Kdyby tu byl César, tak z celé té výstavy moc nezbyde“.

- „Pěťo, koukej se, ti dva pejskové vůbec nezlobí. Co kdyby ses zkusil chvíli chovat jako oni?“

Nejvíc mě ale potěšila jedna malá holčička, když někde za mnou řekla: „Mami, to jsou pomáhací pejskové. Ale nesmíme na ně volat nebo je hladit, oni teď pracujou“.

Je vidět, že výchova veřejnosti ve vztahu k asistenčním psům už někde své ovoce nese. No, výstava to byla krásná, i když to nebyly originální exponáty, ale jen jejich repliky. Pro nás byla o to krásnější, že ji oba kluci zvládli úplně

vzorně, s přehledem – prostě jako dva asistenční profici.

A možná i toho důležitého pána u vchodu jsme trochu přesvědčili o tom, že asistenční psi náhubek opravdu nepotřebují.

Ing. Ladislav Metelka

MŮJ PES VINNY

Odmalička jsem si přál mít psa, protože mám rád zvířata. Bylo to dost složité, bydlíme v 5. patře panelového domu a nejsem dost zdravý, abych se mu mohl náležitě věnovat.

Zkoumali jsme všechny dostupné možnosti a nakonec jsme získali informaci o asistenčních psech. V takovém bych mohl najít nejen dobrého a věrného kamaráda, ale také šikovného pomocníka. Obrátili jsme se na obecně prospěšnou společnost Pomocné tlapky, která nám vyšla ochotně vstříc. Po vyřízení všech formalit bylo naší žádosti vyhověno, ale na psa jsme museli čekat ještě dva roky. Od letošního listopadu je novým členem naší domácnosti krásný Labradorský retriever Vinny.

Prošel speciálním výcvikem, je poslušný, hodný a umí spoustu věcí. Pomáhá mi při podávání bot, berlí, umí zvednout a podat do ruky klíče a různé věci, které mi upadnou. Chodí se mnou do školy a chová se tam jako vzorný žák. Mám ho moc rád a on má rád mne. Jsem rád, že se z nás stává dobrý tým, a doufám, že nám to dlouho vydrží.

Marek Izaiáš a Vinny

FINA JE NAŠE SLUNÍČKO

Vítek se narodil s velmi těžkým kombinovaným postižením. Od narození měl kolem sebe milující rodinu, ale bohužel žádného kamaráda, někoho koho by měl jen pro sebe. Bylo nám z toho moc smutno a když jsme si říkali, že už to jinak nebude, tak jsme na veletrhu v Brně uviděli Pomocné tlapky. Stačilo se zajít zeptat ke stánku a bylo to, jako když na vás začne svítit sluníčko. Od té doby, co k nám přišla Fina, jsme prožili velký a šťastný kus života.

Vždy se moc těšíme na setkání do Třemošné, kde bývá spousta fajn lidiček. Naposledy jsme tam byli na promoci pejsků v červnu. Promoce se moc vydařila, i když počasí zrovna nepřálo. Atmosféra byla naplněná tak pozitivní energií, že se jí dalo nasát a odnést kousek domů. Byla tam velká spousta šťastných klientů a jejich věrných, i když možná trochu nervózních, čtyřnohých kamarádů.

Vítek má ve Fině velkou kamarádku, moc si s ní užívá polohování. Vždy se krásně uvolní a má dobrou náladu. Moc toho ručkama nezvládne, ale plácát Finu při polohování, to je přece moc fajn. Když Fina začne hledat schované piškotky nebo olizovat natřená chodidla sýrem, tak to je teprve veselo!

Letošní zima dala Vítečkovi pořádně zabrat. Po několika respiračních onemocněních jsme skončili v nemocnici na oddělení JIP, bohužel bez Finy

(s Finou by to tam opravdu nešlo). Změna režimu, léků, dlouhodobé onemocnění, udělaly své, a když jsme se vraceli domů, byl Vítek úplně rozhozený, měli jsme velký strach, že v takovém stavu zůstane. Ale stačilo jen pár dní a Fina ho ze všeho dostala. Vítek se uvolnil, začal se opět usmívat.

Rádi podnikáme procházky a výlety a je to moc fajn pocit, když se někam dostaneme celá rodina, dnes už rozrostlá o Vítkovu kamarádku Finu.

Věříme, že energie vložená do výchovy každého pejska, se předává těm, kteří jí moc potřebují a jen si můžeme přát, aby tuhle radost zažilo mnoho nových klientů!

Eva Mikulášová

Vítek a Fina při polohování na zahradě

NIK JE MOJE VŠECHNO

Byl mi schválen poukaz do lázní, Sanatoria Klimkovice i s asistenčním psem. Je to již druhá návštěva těchto lázní spolu s Nikem. Když jsem se připravovala k odjezdu a balila věci, tak Nik statečně asistoval, protože určitě věděl, že se vydá na delší cestu. Jeli jsme autem a Nik si pamatoval zastávky. Vždy, když jsme se blížili k odpočinkové zastávce, tak se posadil a dal hlavu mezi řidiče a mne a čekal. Na zastávce se protáhl, vykonal co potřeboval a jelo se dál. V lázních okamžitě pokropil svůj oblíbený keřík. Recepční při našem příchodu nás přivítala a hned volala na kolegyně: „*Děvčata, Nik je tady*“.

Nik, vědom si svých povinností, zachoval klid, jen silně vrtěl ocáskem. Byl vzorný, na obědě nebo večeri ležel u vozíku, i na procedurách. Ve vanové lázni ležel na určeném místě, a protože tam je klid a já se nehýbala, tak mne kontroloval tím, že přišel k vaně, podíval se na mne z blízka, dotkl se

čumáčkem ruky a zase si lehl na místo.

Také jsme jeden večer předvedli lázeňským hostům, co Nik umí. Splnil všechny povely. Sklidil velký obdiv a ohlas. Nejvíce se líbilo sundání brýlí, čepice, nalezení a donesení zvonícího mobilu a zvednutí koruny ze země. Na druhý den, když jsem jela na procedury, Nik kráčel vedle mne a na dlouhé lázeňské chodbě se ozývalo: „*Nazdar Niku*“, „*Ahoj Niku*“, „*Nazdar chlapáku*“, „*Čao černej*“ a já jako bych nebyla. Tak se do podvědomí lidí dostala trpělivá a mravenčí práce těch, co dokáží vycvičit čtyřnohého kamaráda pro postiženou osobu.

Je pravdou, že v dané situaci to záleží na osobě, která dovede přemýšlet a povolí přítomnost asistenčního nebo vodícího psa kdekoli u postiženého. Ne všude se ale takoví lidé najdou. Vždytí tito psi jsou velmi chytří, ukázněni, mají spoustu návyků, které postrádá leckterý člověk. Takový pes nekrade, neujídá zboží v hypermarketu, nic nerozbíjí, neplive na zem, neodhazuje odpadky apod. Je čistotný, pravidelně očkovaný, odčervován, takže je zdravý, na rozdíl od některých „houmelesů“, kteří se potulují po marketech, nádražích, dopravních prostředcích, jsou přijímáni do nemocnice i na ošetření, přitom jsou nemytí, zavšivení, špinaví a opilí. Tak se mně zastavuje rozum nad tím, kam asistenční pes může či nemůže. Jsem zásadně pro to, aby asistenční psi měli přístup všude, snad kromě operačního sálu. Mám takový dojem, že asi nikdo z vlády, poslanců a parlamentu nemá v rodině postiženého člena rodiny, který by byl závislý na psí pomoci. To by se jinak a rychleji hlasovalo pro takový zákon, který to umožňuje.

Jana Dočkalíková

DOMINIK A KÁJA

Kája si ke spaní vybral místo v ložnici a spává velmi tvrdě, mručí ze spaní, ale to je v pohodě. Ráno asistuje při buzení Dominika svoji přítomností u jeho postele a po důkladné ranní hygieně, kterou provede Domčovi jazykem, opouštíme horní pokoje a přesouváme se do přízemí, kde trávíme většinu dne. Následně se Kája hlásí o venčení. Po návratu se vrací a ulehá vedle Dominikovy postele v obýváku a vyčkává na chvíli, kdy proběhne detailnější ranní očista Dominika spočívající ve výměně pleny, což je jeho chvíle, a na požádání donáší čistou plenu a čeká, aby mohl odnést tu použitou ke koši. Dojde-li ke koupání, asistuje i při něm, tam je potřeba otvírat a zavírat dveře atd. Co dále? Kája setrvává stále na blízku a čeká, až něco spadne na zem, okamžitě podává a vyhlíží svoji další příležitost. Pokud se dlouho nic neděje, tak donese třeba utěrku, že zrovna spadla, a očekává pochvalu nebo alespoň půlhodinové hlazení.

Pokud opouštíme dům, hned čeká u své vesty a těší se ven. Doprovází Dominika ke škole, kterou navštěvuje dvakrát do týdne, kde ale zatím nemůže zůstat z důvodu jiných nepřizpůsobivých dětí, které by ho nenechaly minutu na pokoji, což by mu nijak neprospělo. Snad se to časem dořeší.

Dále Dominika na Kájovi polohujeme, to má nejraději, prozkoumává Kájovo

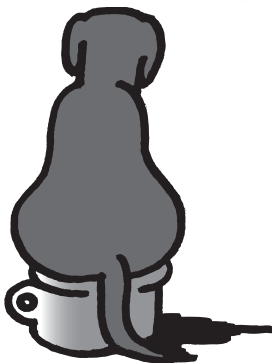
tělo do detailů tak důkladně, že i v plenách a v obsahu má jeho chlupy.

Prostě Láska k sežrání.

Na procházky chodí nadšený a tváří se, že je něco víc, než ostatní, a to taky je! Navečer si hlídá svoje hodinky s výrazem „Teď ne, teď je čas na krmení! Až po jídle“. Olíznout čumáček Dominikovi na spaní a hurá do hajan.

Svobodovi

**ILUSTRACE VE ZPRAVODAJI PT: PAVEL BENEŠ
DĚKUJEME**

HANNY - NÁŠ NOVÝ ČTYŘNOHÝ KAMARÁD

Nejkrásnějším zážitkem je, asi pro každou mámu, vidět své dítě spokojené, o to více, když jde o dítě nějakým způsobem hendikepované. To se potom radujete z každého malého krůčku vpřed, který vaše dítě udělá. Já mám teď díky asistenčnímu pejskovi možnost vidět ty krůčky, ale hlavně šťastnou a spokojenou dceru, každý den. A je to díky Hanny, našemu novému čtyřnohému kamarádovi, společníkovi a pomocníkovi. Asistenční pejsek, naše psí holčička, vnesla sluníčko a pohodu do celé naší rodiny. Dcera má kamaráda a já pomocníka. Dcera má těžká zdravotní postižení, těžká epilepsie (těžké záchvaty každých cca 10 dní), levostranná hemiparéza (ochrnutí), těžké mentální postižení. Od doby, co máme pejska, velice psychicky pookřála, snaží se více komunikovat, naučila se pískat na píšťalku, protože pejsek za ní přiběhne na zapískání. Má velkou radost, když jí Hanny přináší míčky a pouští jí je do ruky, na což je pejsek speciálně vycvičený. Také přináší dceři různé předměty např. boty, plíny, hrníček nebo podá dceři do ruky, co jí upadne na zem. Hanny také dokáže najít a přinést zvonící mobil, pomáhá s vysvlékáním dcery - stahuje ponožky, rukavice, kalhoty, atd. Dcera má velkou radost už jen z toho, že pejsek je s ní v každodenním kontaktu a přítulností jí přináší radost a klid. Pro mě je velkou pomocí to, že když vláčím dceru na WC, Hanny mi otvírá dveře.

Asistenční pes, než dorazí ke svému hendikepovanému pánovi, urazí dlouhou cestu a i pro něj je to velice náročné. Nejdříve do roka žije v rodině v předvýchově, kde se učí „základy slušného chování“. V roce přichází ke cvičitelům, kde je dalších 8 měsíců, a zde už je cvičen konkrétnímu klientovi na míru. Práce cvičitelů i celého týmu je určitě velice náročná, protože musí správně odhadnout, který pejsek pro kterého klienta bude ten pravý. Někdo potřebuje pejska klidného, někdo zase hravého a je na cvičitelích, aby „ušili klientovi pejska na míru“. Cesta ke získání asistenčního psa je také dlouhá, my jsme čekali skoro dva roky. Nejdříve se podá písemná žádost a pak se čeká na pozvání k osobnímu pohovoru a psychotestům, dle výsledku čekáte, zda bude vaše žádost vyřízena kladně a pejsek bude přidělen. Pokud máte to

štěstí, tak asi po půl roce jedete na první seznámení s pejskem. My jsme jeli s obavami i s očekáváním, jestli budou vzájemné sympatie mezi dcerou, námi a pejskem. Sympatie byly a tak jsme si za další asi 4 měsíce jeli pro Hanny. V Plzni jsme složili zkoušky s pejskem v Tesco, v restauraci, navštívili jsme veterináře a vezli jsme si naši Hanču domů. Odjížděl s námi domů i cvičitel, který u nás zůstal 4 dny, aby nám vše vysvětlil a sledoval naše sžívání. A teď už máme to naše sluníčko pátý měsíc doma a je to moc fajn, znovu bychom se k tomuto kroku rozhodli.

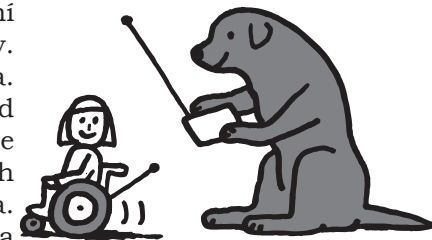
Je nutno si uvědomit, že asistenční psi nejsou obyčejní pejsci, ale jsou to psi pracovní. Tím, jak nám pomáhají, tak to je pro ně vlastně práce. I obyčejná vycházka u vozíku je pro ně prací, nesmí odbíhat, musí si hlídat svého hendikepovaného pána.

Na závěr bych vás chtěla poprosit za sebe, svou dceru a všechny ostatní majitele asistenčních a vodících psů, když je potkáte řádně označené se svými pánky a bude vás to sebevíce lákat, prosím nevolejte na ně, nemlaskejte, nenabízejte jim pamlsky a v žádném případě je nehlaďte! Pejsek pracuje a vy ho tak v jeho práci rušíte a rozptylujete. I když je pejsek speciálně vycvičený, přece jen nevíme, jak by mohl nečekaně zareagovat, a neštěstí může být na světě např. převržení vozíku nebo vstup nevidomého do silnice.

Petruchovi

TAK JSME SPOLU UŽ JEDEN CELÝ ROK

S Vampynkou jsme doma spolu už rok. Před rokem jsem si ji odvezla z Plzně domů. Když jsme přijely domů, tak zbývalo jen pár dní do začátku školního roku. Než začala škola, navzájem jsme se s Vampynkou užívaly a hlavně jsme se lépe poznávaly. Ze začátku podávala všechno všem, i když jsme nic nechtěli. Sem tam se nám něco nepovedlo, ale za výrazné telefonické podpory manželů Tomášů jsme vše brzy zvládly, a Vampy si brzy našla své místo v naší rodině. Než jsme se stačily rozkoukat, už tu byly Vánoce 2008. V rámci vánočních svátků jsme navštívili mši, když se lidé v kostele postavili, tak Vampy si také stoupla, no a když se zase posadili, tak si lehla. Panu farárovi se líbila a dělal si srandu, že má liturgické citění, dále jsme navštívili Mohyly míru a Napoleonovo muzeum. V muzeu byla projekce Napoleonských válek. V místnosti byla tma, zněly tam výstřely ze zbraní a blýskaly tam ohničky, přesto se Vampy ani trochu nebála. V únoru jsme spolu oslavily narozeniny a v červnu jsme se zúčastnily slavnostní promoce. A pak už konečně začaly prázdniny. O velkých prázdninách byla největší sranda. Navštívily jsme několik památek, například Krakovec, Krivoklát, Nižbor, přespaly jsme pod stanem v kempu a Vampy se za všech okolností chovala vzorně, jako mladá dáma. Poté jsme s Vampynkou byly v Třemošné na

rekondičním pobytu. Tam proběhlo všechno hladce, protože jsou už na pejsky zvyklí.

Na závěr prázdnin jsme se vypravili na rekondiční pobyt, pořádaný společností Paleček, v rekreačním středisku Trnávka u Pelhřimova.

Z tohoto setkání jsem měla trochu obavy, protože se ho účastní spousta malých dětí, a nevěděla jsem, jak pochopí, že nesmí Vampy hladit apod. Ale nakonec to šlo dobře. Udělala jsem jim přednášku o asistenčních psech a předvedla práci s Vampynkou. Všichni z ní byli nadšení. Nejvíce obdivovali to, že umí zvednout dvoukorunu ze země a podat mi jí do ruky. Jsem ráda, že jí mám. A už si neumím představit život bez ní.

Jana Zitová

TOMÁŠ A ZAK

Jmenuje se Zak a už nějakou dobu dělá našemu 7 letému Tomáškoví šikovného společníka. Tomík je klučina, který je vděčný za každou pozornost (dost si ji umí vynutit). Bohužel jeho snaha něco cíleně udělat (vydat zvuk, sáhnout po hračce, podívat se za zvukem...) u něho vyvolá vysoké svalové napětí, které není schopen ovlivnit. Špatně ovládá hlavičku, nepřetočí se, nesedí, nemluví a potřebuje pořád někoho, kdo by se mu věnoval. Zak k nám přinesl hodně radosti. Věřím, že bude Tomíka motivovat k vlastní aktivitě a pomůže ho posunout v jeho psychickém a fyzickém vývoji co nejdál to půjde. Tomáš, když je bez maminky, špatně snáší cizí prostředí a v Zakovi najde určitě přítele, se kterým se bude cítit všude bezpečně.

A jak to všechno začalo? V únoru 2007 jsme oslovili Pomocné tlapky s žádostí o psiho společníka pro našeho syna (kombinovaná forma DMO). Naše žádost byla zařazena do pořadníku a nastalo dlouhé čekání. Měli jsme velkou radost, když nám přišla pozvánka, že se máme dostavit s Tomáškem v říjnu 2008 k osobnímu pohovoru. A ještě víc nás potěšilo, když nám za pár dní přišlo oznámení, že Tomáškoví bude pejsek přidělen. Při naší osobní návštěvě se hlavně cvičitelé psích společníků snažili zjistit, s čím by nám a hlavně Tomíkovi měl pejsek doma pomáhat a jaké povahové vlastnosti by měl mít, aby se co nejvíc sžil s celou naší rodinkou.

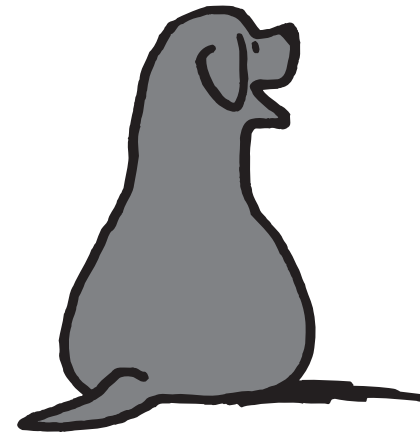
Koncem roku přišla další dobrá zpráva, že ve výcviku je pejsek, který by se hodil k Tomíkovi a hned jsme si domluvili termín našeho 1. setkání začátkem ledna 2009. Zaka jsme si zamilovali doslova na první pohled. Nezapomenu, jak nám cvičitelé Olga a Jírka Tomášů přivedli nádherného černého krasavce s překrásnou hlavičkou, abychom se seznámili a strávili s ním 2 dny našeho pobytu. V tu chvíli mi připadalo, že to je ten nejhezčí a nejhodnější labrador ze všech, které jsem kdy viděla. A to si myslím pořád. Během pobytu nám jeho cvičitelé předvedli, co všechno už Zakouš umí (otvírání dveří, přinášení různých předmětů, posílání věci mezi sebou). Překvapilo mě, jakou má radost, když se po něm nějaká pomoc chce. S cvičitelkou Renátkou jsme se snažili zjistit, s čím vším by Zak mohl doma Tomáškoví a jeho mamince ještě pomáhat. Olga nám poradila, jak máme s Tomíkem a Zakem provádět

canisterapii (polohování, uvolnění ručiček, masáž břicha a spousta dalších lizací i nelizací činností...). Víkend utekl jak voda. Odjeli jsme zase domů a nemohli jsme se dočkat na naše další setkání.

Brzy jsme si domluvili termín našeho posledního, tentokrát čtyřdenního, secvičovacího pobytu v Třemošné a těšili se, až si Zakouše povežeme domů. Opět nás šikulka překvapil vším, co se naučil. Pilně s Renátkou trénovali a naučil se přinášet botičky, otvírat skříňku a přinést plínku na přebalení, sundávat ponožky, tepláčky, podávat ručník na utření pusinky, když Tomík slintá. Naučil se podávat hračku Tomáškoví do klína a čeká, až ji Tomášek shodí a pak mu ji s radostí zase zvedne, občas to nevydrží a ukradne ji dřív, než ji Tomík shodí, ale pak ji musí vrátit. Najde a přinese zvonící mobil a spousta dalších věcí. Na závěr jsme s našimi kluky zdárně absolvovali Test přístupu asistenčních psů do veřejných prostorů v plzeňském Tesco, Test dovedností, veterinární prohlídku a mohli vyrazit domů.

Domů jsme dorazili v neděli odpoledne. Do Havířova s námi přijel i Zakův cvičitel Jírka, aby nám pomohl provést některé úpravy (smyčky na otvírání dveří a skříňek) a ukázal Zakovi, jak nám doma bude pomáhat. Musím říct, že Zak hned po ukázání, co se po něm vlastně chce, vše bleskově pochopil a s radostí běhal pro plínku na přebalení do skříňky (kterou si musel otevřít) do pokojíčku (otevívá dveře). Dnes už stačí říct „Zaku, přines plínu“ a ukázat na pokojíček a hned utíká s vrtěním ocásku a těší se, až ho pochválíme. Pravidelně, když oblíkám Tomáška, mi nosí botičky z předsíně. Vždycky doběhne na rozcestí a kouká na mě, kam mu ukážu, asi aby si ověřil, jestli jde dobře. Když Tomíka svlékáme, tak ponožky, tepláčky, kalhoty jsou samozřejmě jeho a pak nám je s radostí hezky podá až do ruky. Použitou plínku nosí vyhodit do koše zatím se mnou, ale myslím, že mě k tomu už brzy nebude ani potřebovat.

Pořád máme doma někde rozvěšený ručník na utírání pusinky, stačí ukázat a Zak mi ho vždy ochotně podá a já nemusím pořád odkládat Tomíka, když na něco při krmení a pití zapomenu.

Další skvělá pomoc je otvírání dveří, když odcházíme a mám plné ruce, nebo když zrovna nemůžu jít otevřít a vím, že jde někdo, koho znám. Stačí zaklepat na venkovní dveře, Zak zpozorní a čeká, jestli mu řeknu, že má jít otevřít on. A taky už u dveří s Tomíkem na ruku neustále nehledám, do které kapsy jsem dala klíče od domu. Při vystupování z auta je dám Zakovi, v klidu si posbírám vše ostatní a u vchodu mi Zak podá klíče do ruky, zase mu je vrátím a vezmu si je u dveří do bytu. Samozřejmě mi podává vše, co mi nebo Tomáškoví upadne. Ochotně vyhledá a

přinese zvonící telefon, což ocením hlavně ve chvílích, kdy zrovna Tomíka nemůžu odložit nebo od něho odejít.

Tomášek si už společnost Zaka taky pořádně užívá. Měl trošičku smůlu, protože když jsme Zaka přivezli, skončil Tomík na 5 dní v nemocnici se zápalom plic. Zak byl hned první týden doma sám, ale choval se vzorně a trpělivě čekal, až se mu Tomík vrátí. Krásné bylo jejich přivítání při návratu z nemocnice. Na Tomáškoví šel vidět údiv a radost, co to doma má a tak ho to vítá. A od té doby ho Zak doprovází všude. Hned ráno, když vstaneme, se kluci radostně přivítají. Pak mi Zak pomůže Tomáška přebalit, obléct a jedeme do školky. Tam se s ním patřičně rozloučí a odpoledne se zase vítají. Samozřejmě ho doprovází na procházkách vedle kočárku.

Byl s námi i v zařízeních rané péče, kde mi vzorně pomohl Tomáška obléct a about (rád mi vše podá) a trpělivě čekal na místečku, až tam Tomík skončí.

Doma mu s Tomíkem házíme balónek a Zak ho zase podává Tomíkovi do klína. To se líbí oběma. Pro Tomíka je nejveselejší, jak vždycky odstartuje. Někdy si Zak hraje s Deniskou (Tomíkovou sestřičkou) na honěnou a to má pak Tomík záchvaty smíchu, když je pozoruje (občas jim to tolerujeme). Tomík má strašně rád (až se zalyká smíchem), když na něho Zak vybafne zpoza sedačky (skočí předními tlapkami na zadní opěradlo, ale jen když to po něm chceme). Tomášek nemá moc pod kontrolou hlavičku a při jakémkoli podnětu se mu zvyšuje svalové napětí a je pro něho moc těžké se soustředit a udržet pozornost. Proto je velmi důležité ho motivovat, aby se o to snažil a doba udržení jeho pozornosti se prodloužila. Myslím, že mu s tím Zak hodně pomůže a možná bude pro Toma takovou motivací, že se bude snažit i sám přes svoje spasmy něco udělat (zavolat, pohladit - s naší asistencí to dělá hrozně rád).

Kromě blbinek pro radost se snažíme pomocí canisterapie Tomáška uvolnit. Občas dostane do ručičky piškotek a Zak se ho snaží vyštourat. Namažeme mu dlaně, chodidla, břicho sýrem a Zak mu vše důkladně promasíruje jazýčkem. Tuto lízací metodu jsem použila i na záda a hrudníček po zápalu plic, aby se mu dobře promasírovaly dýchací svaly. Zkoušíme to i na krk, ať se mu uvolní ztuhlé šíjové svaly a namasírují přední přitahovače, které Tomík skoro nepoužívá. Nejvíce se nám osvědčilo polohování večer před spaním. Snažím se příkládat Tomíka k Zakovi ze všech stran. Ze začátku se Tomík propíná, ale za chvíli se zklidní. Když má o něho opřenou jen hlavičku (jako polštářek), krásně se mu po chvíli uvolní šíje a přestane ji táhnout dozadu. To stejné platí o nožičkách, které propíná a kříží a na Zakovi se za chvíli nádherně uvolní.

Tomík má problém s usínáním, protože je neustále rušen ataky svalového napětí a vždycky si popláče, než usne. Několikrát mu musíme chodit upravit polohu. Po večerním psím rituálu usíná snad úplně bez problémů. Přála bych si, aby mu to vydrželo.

Ještě jednou všem moc děkujeme a těšíme se na další společné zážitky. Moc rádi vám brzy zase napíšeme, jak nám to spolu jde a co vše jsme už prožili.

Steblovi

Jmenuji se Láďa a je mi 16 let. Mám svalovou dystrofii a k tomu ještě epilepsii. Je ale fakt, že co mám Irisku, což je od roku 2005, tak je můj život jednodušší a určitě i veselejší. Mamča je ráda, že můžu zůstat někde sám, protože mě čubinka pohlídá a prý, že už taky nejsem takový „jezevec“. No jo, co naděláte, když se vás pořád někdo ptá na psa, tak mluvit musíte a navíc naše mamka s Hankou Pirnerovou mě začaly brát na různé akce, kde se ode mne čekalo, že něco řeknu... až jsem si tak nějak zvyknul. No, uznávám, že se mi to bude hodit, protože od 1. září jsme s Irčou středoškolačky a chodíme na pedagogické lyceum, kde máme i dramatickou výchovu a nemyslím, že bych to ukecal, abych hrál jen mrtvolu, němé a případně kusy nábytku...

Když jsme byli na minulé rekondici v Třemošné, dost jsem záviděl pražákům a tepličákům, že mají možnost dělat různé kroužky a tak, protože tady nic není. Mamka se zkusila zeptat, jestli by mně nevzali na plavání, ale prý kdo by mě hlídal? No, copak jsem nějaký blázen, aby mě hlídali? Ale když jsme s naší partičkou probírali potíže dospívání, rodiče si zas postěžovali na nás a tak a mamka dostala tip od Alice, aby zkusila najít něco v Teplicích, protože je to od nás asi 30 km a to by se už dojíždět dalo. A protože moje rodičovská polovina nemá od slov daleko k činům, tajně se přes internet domluvila s trenérem teplických lukostřelců, že se přijedeme podívat na trénink a oni mě případně vyzkoušejí, jako jestli by to šlo nebo ne. Já fakt nic netušil do poslední chvíle, takže to bylo docela šok, když jsme tam přišli a já viděl terče! To byl totiž od dětství můj sen, střílet z luku! Na všech různých akcích, jako vinobraní a tak, jsem vždycky hned hledal kuše a luky. A asi jsem dobře zapůsobil, protože mi hned vybrali luk a dali nám termíny tréninků. Teda, ale řeknu vám, že to byla fuška. Puchýře jsem měl na všech prstech, odřeniny od tětivy a vždycky druhý den jsem bolestí nemohl ani psát, jak se moje svaly bránily neobvyklé námaze. Ale vydržel jsem a našli jsme odvahu prozradit to naše „tajemství“ i paní doktorce na neurologii, která mi hned udělala testy a zvýšila léky, abych se nezhoršoval, ale taky šikovně vymyslela bandáže, abych si náhodou nevyhodil rameno nebo nenatřhl svaly na předloktí - ony ty moje svaly nebyly taky nic moc. Po osmi měsících tréninku, když už mi dali i silnější luk, mi trenér řekl, že pojedou na první závody. A protože se konaly u Plzně, spali jsme s mamčou v Třemošné. Asi mi to zase přineslo štěstí, protože hned první závody jsem vyhrál. Pak následovaly další a ve všech se mi podařilo přestřílet „kolegy“, dokonce jsem dostal diplom za nejvyšší počet nastřílených bodů. Když mi udělovali definitivní titul Mistra ČR v lukostřelbě handicapovaných, měl jsem obrovskou radost. Teď se budu učit střílet na delší vzdálenosti, aby se třeba jednou mohl podívat i na mistrovství světa nebo paralympiádu. To by byl skutečně můj sen.

Přesto, že nemám moc rád, když musím mluvit o sobě, tak jsem vám to tu sepsal, abyste věděli, že když člověk po něčem touží, tak by měl aspoň zkusit ten sen splnit, i když je to třeba trošku těžší nebo jiné. Já taky vím, že

nikdy nebudu střílet
vestoje jako Robin Hood.

A ještě na něco jsem zapomněl!

Víte, co dělá správný asistenční
pes, když má pániček závody? No,
přece si správně lehne až za čáru a
poslušně drží tlapy!

Láďa Maksoud

**Láďa všem dokázal, že
to zvládne a nám nezbyvá než
gratulovat a popřát: „At se daří!“**

NEJÍ PES JAKO PES. NAŠTĚSTÍ.

Když se asi před rokem blížil okamžik vyřazení Bena z aktivní asistenční služby a jeho přerazení do důchodu, nedovedl jsem si moc představit, co nás čeká. A taky jsem z toho měl trochu strach.

Ben byl pro mě už několik let vzorem asistenčního psa. Pracovitý, kamarádský, klidný, hned tak něco ho nerozhází. Zvykli jsme si na jeho povahu, způsob práce, znali jsme ho skoro dokonale (a i on nás), Jarka s ním už byla výborně sehraná a najednou mělo tohle naše asistenční sluníčko odejít do důchodu a místo něj měl přijít někdo jiný. Ale kdo? Jaký bude? Bude stejně dobrý jako Ben? Jakou bude mít povahu? Jak nám to spolu půjde? Spousta nejistoty. Možná i proto jsem si tak trochu přál, aby ten nový pes byl pokud možno co nejpodobnější Benovi. Kdyby bylo možné Bena zkopirovat nebo naklonovat, tenkrát bych to bral.

A pak vstoupil do našeho života Lord. No, vstoupil, spíše vtrhnul. Jako lavina, rychlík, někdy i trochu čertík, neustále aktivní pes, pro kterého je všechno kolem zajímavé. Je to něco úplně jiného, než Ben. Hned od začátku nám ale předváděl, že s Benem má přeci jen něco společného: kamarádskou povahu, šikovnost a pracovitost. Ovšem jinak jsou mezi nimi rozdíly obrovské a to, že Lord je černý a Ben světlý, patří snad i k těm nejméně nápadným...

Byl jsem zvědav, jak se tyhle dvě naprosto odlišné povahy seznámí, skamarádí. No samozřejmě. Divoch Lord to hned na začátku na Bena trochu zkusil, ale stačilo jedno Benovo upozornovací zavrčení a byl klid. Lord byl ze začátku trochu roztěkaný, ale to se mu člověk nemůže moc divit. U jednoho klienta už dříve pracoval, ale nemohl tam zůstat, tak se stěhoval zpátky k Tlapkám a po pár týdnech zase někam jinam, do Hradce Králové, kde nikdy nebyl a neznal to tam. Každou chvíli noví lidé a nové prostředí. Bylo na něm jasně vidět,

že by moc rád zase někde „zakotvil“, měl tam svou smečku, misku, pelíšek a jistotu, že to tak taky zůstane.

Brzy mu ale došlo, že je u nás doma, že už se nikam stěhovat nebude a že mu s námi nebude špatně a začal si nás všechny vyložené hlídat, abychom mu někde nezmizeli.

Když jsem s Benem odcházel do práce, byl z toho Lordík ze začátku trochu rozhozený. Kus smečky jde pryč. Vrábí se? Nebo mám jít s nimi? Ale vždyť nemůžu, Jarka zůstává doma. Musím zůstat s ní. Po čase si ale zvykl. Pochopil, že občas prostě půlka smečky někam odejde, zase přijde a pak zase budeme všichni pohromadě. Jen to vítání mu zůstalo. Když přijdeme domů, vždycky nás vítá, jako bychom se půl roku neviděli.

To Lordovo vítání je vůbec zajímavé. Je to snad první pes, kterého znám, o kterém se dá říci, že nevrčí ocasem, ale že ocas vrtí celým psem. Nebo alespoň jeho zadní polovinou. Až mám někdy strach, aby se nezlomil v pase. Když se pořádně rozvrtí, sotva udrží zadní nohy na zemi. Ben se v takové situaci také vždycky s člověkem pozdravil, ale tak nějak decentně až nenápadně. Lord se zato zdraví opravdu hodně nápadně.

Ale všiml jsem si ještě jedné věci. Jak ti dva kluci žijí už skoro rok spolu, jeden od druhého přeci jen něco odkoukali. Některé rozdily mezi nimi, jako by se přeci jen, trochu zmenšily. Alespoň v něčem. Lord se trochu zklidnil, už to není taková lavina, je o něco rozváznější, soustředěnější a už se do všeho tolik nehrne. A Ben? Sice mu bude 11 let, ale když je s Lordem, občas jako by omládl a někdy se dokonce snaží Lorda vyprovokovat k nějaké té psí hře. Jedna naše známá, kynoložka, která měla možnost sledovat Lordovy pokroky prakticky každý týden, nám nedávno řekla, že Lord už je skoro jako Ben. Pokud jde o práci a chování při ní, tak asi ano. V tom se Lord Benovi docela přiblížil. Ale měla by ho vidět, když dostane „volno“. To se v něm hned probudí ten zvědavý čertík, který jen čeká, co se zase bude dít a všechno kolem musí prozkoumat, aby náhodou třeba o něco zajímavého nepřišel...

Spousta lidí kolem nás dlouho znala Jarku s klidně Benem. Najednou se Jarka objevila s „akčním“ Lordem a to byl opravdu velký rozdíl. Někteří se nám teď přiznávají, že snad ani nevěřili, že Jarka Lorda zvládne. Ale teď, skoro po roce, uznávají, že se mýlili. Lord už dobře pochopil „pravidla hry“, která u nás platí, co se smí a co se naopak netoleruje. Ubylo tak různých drobných problémů, které se v období secvičování občas přihodí a které vyplývaly hlavně z toho, že si Lordík nebyl dostatečně jist tím, kam až může zajít. A také mu už došlo, že patří k nám a na tom se už nic měnit nebude.

Jsou prostě každý jiný, ale to nevadí. Dokonce si teď už myslím, že je to dobře. Snažit se mít nějakou kopii Bena to by jednak nešlo a hlavně by to byla už jenom lepší či horší kopie. Ben je originál a pro nás je a vždycky bude jediný svého druhu. Lord je také originál, sice úplně jiný než Ben, ale také krásný a jedinečný.

A tak teď máme doma originály dva. Originály, které se navzájem výborně doplňují.

Ing. Ladislav Metelka

Dovolte, abych se představil, jmenuji se Pepík a jsem z moravy.

Již léta mám progresivní RS. Od září 2000 se k tomu přidal i diabetes.

Moje nemoc se zhoršuje a tak jsem se domluvil s mojí paní doktorkou z neurologie, že to zkusím s invalidním vozíkem. Budu šetřit svoji energii při pohybu venku a mohu si v bytě dojet alespoň na záchod. Do ruky se mi dostal časopis VOZKA, kde byla informace o Pomocných tlapkách a jejich asistenčních psech.

Asi týden jsem uvažoval, co a jak. Naše sousedka má již několik let zlatého retrievera, tak jsem se jí vyptal na otázky, které se týkaly chovu tohoto plemene. Její zlaťák mne doslova očaroval. Zvážil jsem v duchu co a jak a napsal jsem si do Pomocných tlapek o žádost na získání asistenčního psa. Mezitím se na mne navalilo spoustu domácích problémů, kdy mi maminka upadla v nemocnici do komatu, ve kterém byla několik týdnů a již se, bohužel po psychické stránce, neprobrala zpět. Několik příbuzných odešlo na onen svět, mezi nimi i můj tchán, který mi byl spíš tátou (svého tátu jsem od svých 12 let neviděl). Po smrti táty (tchána) jsem to vše začal po psychické stránce špatně snášet. Říkal jsem si, že už nic horšího se snad nemůže stát, že se limit na špatné věci musel dovést, ale to jsem se zmýlil.

Mám dva syny a dcerku, ale když byli menší, tak s nimi bylo mnohem méně starostí. Žije nás v malém bytě pět. Kluci po vyučení nedostali práci, tak jsme podle úřadu práce povinni je vyživovat.

V červnu 2009 jsme jeli do Pomocných tlapek na první secvičování a první setkání s mojí psí asistentkou. Pomocné tlapky mi vybrali fenku jménem AXA. Musím se přiznat, já myslel spíše na zlatého retrievera, který mi učaroval ze sousedství, kdy jeho smetanová barva srsti mne přímo fascinovala. Rozjeli jsme se tedy do Třemošné, ubytovali se v Exodu a pak byl první kontakt s Axou. Pro mne to byl naprosto neznámý pocit. Kdysi dávno jsem měl drsnosrstého jezevčíka, ale když jsme čekali první dítě, tak mi tchyně sdělila, že pes a těhotná žena nepatří k sobě. Musel jsem tedy dát Bojara pryč. Když jsem poznal Axu, říkal jsem si: „Holka co v Tobě je?“ První noc jsem skoro nespal, byl to pro mne neznámý pocit být s cizím psem v cizím pokoji, ale Axa jakoby to vnímala, tak se celou dobu secvičování chovala naprosto vzorně. Nevím jak, ale trenéři z Pomocných tlapek nás dva spárovali na výbornou. Moc jim děkuji. Bohužel po druhém setkání, těsně před předáním psa, manželka sdělila trenérovi, že neví co bude dál, protože onemocněla. Když jsme se vrátili zpět do Ostravy, tak šla manželka na kontrolu a lékař jí do lékařské zprávy napsal, že pes v bytě je, v případě nemoci mojí ženy, kontraindikací. Abych se přiznal byl jsem po této zprávě psychicky na dně, protože jsem počítal, že Axa mi pomůže v mé nemoci RS, alternativní léčbou.

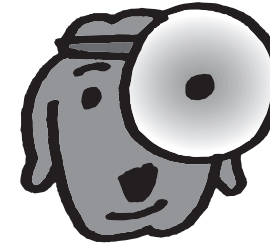
Já nemohu žádné léky na RS užívat. Ani jedny léky mi nesedly, takže užívám pouze léky od bolesti. RS se mi nadále zhoršuje.

Když mi tuto zprávu, že musím s Axou skončit, manželka sdělila, bylo mi,

jako by mi zemřel někdo hodně blízký, nebo přítel.

Manželka si se mnou zahrála nechutnou hru, měla mi sdělit mnohem dříve, že psa nechce a ne když již bylo všechno secvičené a měl jsem s Axou dělat závěrečné zkoušky.

Moje touha být nezávislý a mít parťáka do pohody i nepohody ukázala na určité problémy, které mezi mnou a mou paní jsou. Já vím, že až bude něco nutně zařídit, tak se na mou paní bohužel nemohu 100% spolehnout.

Přeji Pomocným tlapkám hodně úspěšných dnů a také podobné asistenční pejsky jako je Axa.

Josef Podmolík

*Pozn.: problematika soužití psa v bytě při „domácí dialýze“ byla nezávisle konzultována se třemi lékaři, ti potvrdili, že **přítomnost psa, pokud se dodrží pravidla, není kontraindikace.***

Slova lékařky: „Jedná se o tzv. peritoneální dialýzu, tj. dialyzační výměny prostřednictvím peritoneálních vaků a katetru (hadička) zavedeným v dutině břišní. Tato dialýza umožňuje pacientovi provádět si výměny roztoků v domácím prostředí. Vždy je nutné při každé výměně dodržovat sterilní podmínky, zásady asepse, tj. při každé výměně si nasadit ústní roušku, rukavice, provádět výměny dle přesných pokynů. Vhodné je si na výměny vyčlenit určitý prostor, místnost, v době výměny mít vždy zavřené okno, zamezit vstup jiným osobám (ev. pomocná osoba při výměně musí mít též roušku).

Domácí zvířata jistě nejsou „zakázaná“, ale vždy je nutné dbát na to, aby výměny probíhaly bez přítomnosti Vašeho domácího zvířete.“

MUDr. M. Dvořáková, Interní odd. Strahov

MASKOT KAREL A SPOLUPRÁCE S POJIŠŤOVNOU KOOPERATIVA

Pomocným tlapkám pomáháme bezmála sedmým rokem. Jsme si vědomi toho, že pomoc nespočívá pouze ve finanční podpoře, ale i v propagaci a to nejen mediální. Není nic těžšího než vybudovat dobré jméno v povědomí veřejnosti a udržet si ho. A právě proto si myslíme, že každá nezisková společnost potřebuje mít oporu u svých dlouhodobých partnerů, jako je třeba pojišťovna Kooperativa. Kooperativa přispívá Pomocným tlapkám nejen finančně, ale vyrábí pro ně i různé propagační materiály (informační brožury, letáky, bannery apod.). Dále je zve na akce, na kterých mohou získat peníze také od jiných sponzorů. Účast na každoroční Charity Golf party, nebo na sérii koncertů Čechomor Kooperativa Tour, je pro Pomocné tlapky nejen finančně přínosná, ale je pro ně i jedinečnou příležitostí jak vejít v povědomí širší veřejnosti.

A právě při projektu Čechomor Kooperativa tour se narodil maskot Karel. Proč by také Kooperativa nemohla **mít svého psa, který pomáhá při projektech Pomocným tlapkám**, ne? Stali jsme se jeho patronem.

Krmíme ho a pravidelně posíláme na výcvik do školy v Plzenci. Je to šikovný pomocník. Jeho první pracovní příležitost byla letos v červenci, kde se statečně předváděl na společných koncertech Čechomoru a Suzzane Vega.

Nejdříve se věnoval spíše mladým hosteskám, ale včas pochopil, že takto se neuživí. Těšíme se, že bude velkým pomocníkem i na jiných akcích než jsou koncerty Čechomoru.

*Petra Vaňoučková, manažer projektu,
odbor marketingové komunikace pojišťovny Kooperativa*

Ano, Karel je „šikovný společník“ a tak má za sebou nejen koncerty Čechomoru, ale také otvírání pobočky pojišťovny Kooperativa na Ruzyňském letišti, anebo spinningový maratón v centru Olgy Šípkové. Je vidět, že tlapkáčký psi jsou velice šikovní. Pojišťovně Kooperativa patří velký dík.

SPINNING PRO TLAPKY

Už vím co, anebo spíš, kdo jsou Pomocné tlapy. A stačil k tomu jen mail od spinningové kamarádky Radky Mojžíšové. Podle mne jsou Pomocné tlapy potěšením pro Ty, kteří mají o trochu méně štěstí, než já. A vy víte co je Spinning?

Definicí existuje několik. Tak jen snad ta nejzákladnější: **Spinning®** je energeticky účinné skupinové cvičení na stacionárních kolech, které spojuje hudbu, motivaci a představitivost do jednoho celku s přesně dávkovaným tréninkem. Tento originální cyklistický program nabízí fyzické a psychické prvky sportovního tréninku lidem každého věku a úrovně zdatnosti. „Tak TO je Spinning“. Byl původně určen pouze jako tréninková příprava pro cyklisty

v zimních měsících, nebo když nemají čas vyrazit za světla na kole. Moje definice Spinningu? Spinning je potěšení těla anebo duše. Nejlépe samozřejmě obojího. Když se chce někdo potrápit, zhubnout, připravit se na sportovní zátěž (a nemusí to být jen cyklistika), tak buší do pedálů s maximálním úsilím. A ten co si přijde „jen“ vyčistit hlavu, odreagovat se, zbavit stresu, tak prostě poslouchá muziku a jede podle pocitů, které v něm hudba vyvolává. Na Spinning chodí také mnohem více žen, než kolik se jich věnuje cyklistice. A tady bude možná vysvětlení ohlasu, který jsem zaznamenal, když jsem informoval kamarády, kolegy instruktory a majitele spinningových center o možnosti přispět na konto Pomocných tlapek.

Po tom, co jsme odjeli 3 hodinovku v Health & Fitness Olgy Šípkové v Praze na Vyšehradě, proběhly ještě další spinningové akce a výtěžek z těchto akcí a prodeje „Tlapkáčkých“ suvenýrů putoval na konto Pomocných tlapek. Výčet hlavních organizátorů a fitek:

Daniel Pokorný z Vysokého Mýta ve Fitness Lucie
Mirka Lukášová z Prahy ve Sportovním centru, Evropská Praha 6
Katka Truhlářová ve Spinning centru Káča v Moravské Třebové
Roman Dočkal z D' spinu v Praze - Nových Butovicích
Jana Karausová z Černého Orla v Kdyni
Pavla Dostálová z R5 v Praze
Marek Matej a Spinning centrum Ivančice

„Spinning má dokonce „svého“ pejska Cyrila, který je v současné době ve výcviku. A protože nemáme částku, kterou bude Cyril potřebovat, tak je před námi ještě pár spinningových maratonků, tříhodinovek, prodejních akcí Tlapkáčkých suvenýrů a podobných akcí. A proč ne? Po odečtení provozních nákladů se i s prodejem suvenýrů vyjelo 80.000,- Kč. DĚKUJEME!“

Hejvy / Jan Stočes

VE VYSOKÉM MÝTĚ POKRAČOVAL SERIÁL SPINNING PRO TLAPKY

Vysoké Mýto - Instruktor Daniel Pokorný z vysokomýtského Fitness centra Lucie převzal štafetu v pořádání akce Spinning pro Tlapky od svých pražských kolegů. Po tříhodinovce v Health & Fitness Olgy Šípkové v Kongresovém centru na Vyšehradě a lednovém „šlapání do pedálů“ v klubu Start Spinning se stejná dobročinná akce pro činnost o. p. s. Pomocné tlapy, zabývající se výcvikem asistenčních psů na pomoc zdravotně postiženým, uskutečnila v sobotu 24. ledna také ve Vysokém Mýtě.

Jedenáct účastníků se rozhodlo udělat něco pro své zdraví a navíc přispět lidem, kteří se právě kvůli tělesnému handicapu, neobejdou bez pomoci psiho přítele. Výtěžek totiž využije zmíněná společnost pro výchovu a výcvik asistenčních psů, což představuje náklady ve výši 200 tisíc korun a rovněž k jejich využití v praktickém životě postižených lidí.

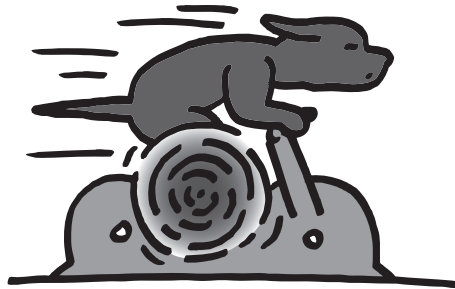
Za účastníky akce Spinning pro Tlapky ve Fitness Style Lucie ve Vysokém

Mýtě zavítala i Věra Urbancová z Chocně s fenkou labradorského retrievera Ditou. „Je bezvadné, že se podobné akce konají. Lidé z Pomocných tlapek jsou užasni a tuto pozornost si určitě zaslouhují,“ říká žena na vozičku. „Přestože se psů bojím, jsem šťastná, že ho mám,“ říká o své sedmileté labradorce Věra Urbancová z Chocně, která je odkázaná k životu na vozíku již jedenáct let. „Dita mi pomáhá se vším. Otvírá a zavírá dveře, sbírá věci, svléká rukavice a ponožky. Jsme spolu pět let a bez její pomoci si život nedovedu představit,“ dodává. Dita byla vycvičena v Pomocných tlapkách ve Starém Plzenci. Než se jí Věra Urbancová dočkala, musela čekat dlouhých devět měsíců. Za nespravedlnost považují zdravotně postižení lidé i skutečnost, že na pořízení asistenčního psa přispívá náš stát pouze nevidomým. Prostředky na péči o tyto psy přerozdělují Pomocné tlapy. Zhruba patnáct kilogramů krmiva a poplatky za veterinární kontroly přijdou na 700 korun měsíčně.

Chcete-li se stát sponzory i vy, můžete poukázat libovolnou částku na účet 78-3611440287/0100.

„Na spinning chodím pravidelně, když se nabídla tato akce, neváhala jsem ani chvíli,“ říká jedna z účastnic Spinningu pro Tlapky ve Vysokém Mýtě, Andrea Šedová z Chocně.

Ivan Hudeček, převzato z TRSu
www.trs.cz

SPINNING JE PSINA!

OBEZITA U ASISTENČNÍCH PSŮ

Když mě požádali, abych vzhledem ke své profesi napsala pár řádků na téma obezita u asistenčních psů, myslela jsem si, že nebude nic jednoduššího. Pak jsem nad tím začala přemýšlet a veškerá má doporučení, která dávám chovatelům v ordinaci mi nepřišla úplně namísto.

V první řadě je potřeba podotknout, že většinou využívané plemeno, Labradorský retrívr má sklony k obezitě dané a každá nedisciplinovanost majitele se brzy odrazí na kondici ni vzhledu psa, obdobně je na tom i další plemeno Zlatý retrívr. Bohužel i v mé profesi jsem se setkala s názorem, že nač by měl být asistenční pes v naprosté kondici a zdravotně v pořádku. Stejně přece jen leží, nebo chodí pomalu u vozíku a na to nemusí být atlet. Toto rčení mě dost popudilo, ale život mě naučil, že pokud někdo nechce slyšet argumenty, nemá cenu plýtvat energií. Každopádně Vám klientům a všem lidičkám pohybujícím se kolem asistenčních psů, ráda poskytnu informace, jak uhlídat váhu svého pomocníka.

1. Každý rok jistě chodíte na pravidelnou prohlídku spojenou případně s očkováním, tak požádejte vašeho veterináře, ať Vám pejska vždy zváží. Totiž pokud se nás lidí týče, tak ve většině případů nejsme k těm, co máme rádi tak kritičtí jako k jiným, tak objektivní posouzení nám jistě pomůže a u

psů to platí dvojnásob.

2. Pořádně si prostudujte návod na krmení, který je vždy uveden na originálním balení granulí. Doporučuji se podle něj alespoň orientačně řídit. Pokud je ovšem u Vás doma někdo nedisciplinovaný a psa dotuje všelijakými pamlsky, tak počítejte s tím, že to je nadbytek energie, který psovi dáte a se kterým se nepočítá. Věřte, že pár těch piškotků za den, může být onou plíživou příčinou nárůstu na váze, protože nikdo nepřibírá jen tak ze vzduchu.

3. Také je důležité posoudit vaše možnosti a aktivity, které s pejskem podnikáte. Jistě bude u jednotlivých klientů velký rozdíl v možnostech aktivního pohybu, které je schopen svému společníkovi nabídnout. Každopádně s obezitou jsou spojena jistá rizika, ne že bych chtěla strašit, ale mnohdy si je majitelé neuvědomují, přestože jsou jim známa.

Všichni jistě víme, že každý asistenční pes, než je zařazen do výcviku a nakonec předán majiteli, musí projít zdravotním vyšetřením a musí mít dobré hodnocení. A přesto, že pejsek byl ve 2 letech při předání klientovi naprosto zdravý, je zřejmé, že některé problémy mohou přijít až s věkem. Samozřejmě nadváha stejně jako u lidí je velká zátěž pro srdce, ovšem co je asi důležitější, je onemocnění kyčlí. Plemena využívaná jako asistenční psi má holt pro toto onemocnění značné predispozice a proto je jistě více než vhodné si váhu svého kamaráda hlídat, přece chcete mít vedle sebe společníka, který je spokojený a šťastný, že může být s Vámi a pomáhat Vám. Protože jak všichni víme, asistácky taková práce neskutečně baví.

Zjednodušená tabulka tělesné kondice psa, aby si každý z Vás mohl doma orientačně zjistit, jak jste na tom:

ideální pes

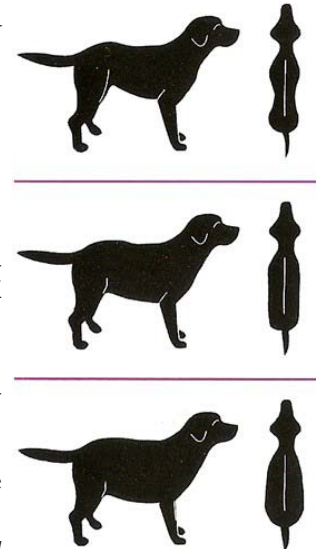
- žebra hmatatelná, ne však viditelná (zřetelná)
- pas pozorovatelný za žebry při pohledu svrchu
- břicho vykasané při pohledu z boku

pes mající nadváhu

- žebra hmatatelná přes přebytkovou tukovou vrstvu
- při pohledu svrchu pas znatelný, ne však prominující
- břicho zjevně vykasané

obézní pes

- žebra těžko hmatatelná přes silnou tukovou vrstvu
- tukové zásoby v bederní a ocasní oblasti
- pas těžko rozpoznatelný až chybějící
- žádné vykasání břicha, může se vyskytovat zřetelné zvětšení břicha

MVDr. Lenka Vojtanovská

Pojišťovna VZP a.s., 100 % dceřinná společnost
VZP ČR, má od 1. 10. 2009 **nový pojistný produkt**
„Pojištění psů a koček“.

Pojištění psů a koček kryje nutnou a neodkladnou péči
v případě nemoci, nebo úrazu pojištěného zvířete.

V nabídce pojištění je základní typ pojištění „Standard“, volitelně typ pojištění
„Akutní stomatologie“ a „Oční operace“.

Veterinární náklady se rozumí účelně a neodkladně vynaložené náklady
na veterinární vyšetření včetně stanovení diagnózy a ambulantní ošetření,
nutná hospitalizace a anestezie, chirurgické zákroky včetně implantací,
použitý zdravotnický materiál a předepsané léky.

Maximální doba za léčení následkem úrazu, nebo nemoci není stanovena.
Vyplácí se přiměřené obvyklé náklady, které byly vynaloženy a zaplacený v
souvislosti s ošetřením, či službami veterinárního lékaře nebo veterinární
ordinace, a to do zvoleného limitu pojistného plnění. Horní hranice pojistného
plnění je daná výší pojistné částky, která je 15.000,- Kč, 30.000,- Kč nebo
45.000,- Kč.

Výše pojistného je závislá na druhu zvířete (psi pro služební účely, asistenční
a vodící psi, ostatní psi dle váhové kategorie, nebo kočka), na věku zvířete, na
zvoleném typu pojištění, na volbě limitu pojistného plnění (pojistné částky) a
na výši zvolené spoluúčasti.

Např. v případě sjednání pojištění pro labradorského retrievera ve stáří 2
let, vycvičeného jako asistenční a vodící pes, při zvoleném maximálním
limitu pojistného plnění 15.000,- Kč a spoluúčasti 750,- Kč je výše ročního
pojistného 1.058,- Kč. Je-li zvolena pojistná částka ve výši 30.000,- Kč se
stejnou spoluúčastí, pak je výše ročního pojistného 2.940,- Kč.

Při pojištění skupiny zvířat lze uplatnit množstevní slevu 5 % při počtu od
3-5 pojištěných zvířat a 10 % při 6 a více pojištěných zvířat. Pro pojištěnce
VZP ČR se dále započítává sleva z pojistného ve výši 5 %. Pro neočipovaná
zvířata je garantované zabezpečení dodávky čipu včetně registrace v Centrální
evidenci zvířat a věcí ČR za 146,- Kč + 19 % DPH. Mikročip je registrovaný i
v Pojišťovně VZP a.s., a potvrdí veterinárnímu lékaři pojištění ošetřovaného
zvířete.

**Výhodou pojištění je skutečnost, že sjednáním pojistné smlouvy je
předvedeno množství rizik, kterým čelí majitelé psů a koček v souvislosti
s veterinárními náklady, z pojištěného na pojišťovnu.**

Sjednáním pojištění se majitelé vyhnou situacím, kdy léčba zvířete by pro ně
nebyla z finančních důvodů možná anebo by výrazně narušila stabilitu jejich
hospodaření.

Další informace o pojištění Vašich domácích mazlíčků, včetně pracovních
plemen psů můžete získat na **www.pvzp.cz, info@pvzp.cz** a také na telefonu
+ 420 233 006 221.

POJIŠTVOVA VZP, a.s.

nadace

leontinka

O NADACI LEONTINKA

Nadaci Leontinka založil Jindřich Lukavský, majitel společnosti EXX s.r.o. Nadace, jejímž cílem je „přinášet světlo dětem do života“, je přirozeným vyústěním podnikatelských aktivit společnosti, která se zabývá projekcí a realizací osvětlení. EXX navrhuje a prodává světlo lidem a firmám již mnoho let. Za založením nadace je snaha darovat světlo těm, kteří jej potřebují nejvíce - dětem se zrakovým postižením.

Nadace Leontinka pomáhá dětem a studentům se zrakovým postižením.

Jejím posláním je umožnit těmto dětem integraci do společnosti, vzdělání a společenských, sportovních i volnočasových aktivit. Nadace Leontinka rozděljuje finanční prostředky a nefinanční dary prostřednictvím jednotlivých projektů, zaměřených na pomoc konkrétním institucím a konkrétním dětem. Nadace Leontinka shromažďuje prostředky především prostřednictvím darů od partnerů, sponzorů a benefičních akcí.

Mezi hlavní činnosti Nadace Leontinka patří:

- Spolupracovat se speciálními školami pro zrakově postižené děti, pomáhat zvyšovat kvalitu výuky prostřednictvím učebních pomůcek, vybavení, doprovodných aktivit.
- Přispívat ke zvyšování úrovně vybavení specializovaných klinik, nemocnic, výcvikových center a ostatních institucí, které pomáhají zrakově postiženým dětem.
- Zvýšit dostupnost speciálních nástrojů, pomůcek, technologií a výcvikových i léčebných programů.
- Spolupracovat s ostatními neziskovými organizacemi v pomoci zrakově postiženým dětem.
- Informovat veřejnost o potřebách dětí se zrakovým postižením.
- Pomáhat rozvíjet prevenci zrakových onemocnění, výzkum a aplikaci nových léčebných metod.

Jindřich Lukavský, zakladatel Nadace Leontinka, říká: „Už více než 10 let řídím firmu, která navrhuje a prodává světlo. Vedle toho jsem otcem dvou dětí. Má třináctiletá dcera Leontinka se narodila s oční vadou a navždy zůstane na jedno oko slepá. Věřím, že světlo patří k životu a chci ho dávat těm, kterým chybí. Především dětem...“

O projektu Psi oči - V září 2008 zahájila nadace Leontinka s Českou pojišťovnou společný projekt Psi oči, jehož podstatou je přispívat na výcvik asistenčních psů pro děti a mladé dospělé s kombinovaným postižením. Toto rozhodnutí vzešlo z potřeby pomoci těžce postiženým dětem a těm, kteří o ně pečují, neboť náklady na kvalitně vycvičeného asistenčního psa se pohybují kolem dvou set tisíc korun a jejich pořízení nehradí úřad místní samosprávy. Asistenční pes přitom představuje velikou pomoc jak pro postiženého, tak

Jitka Rasochová

pro pečujícího. Nadace Leontinka s Českou pojišťovnou věnovali na pořízení asistenčních a vodicích psů od zahájení projektu v září 2008 částku 986.348,- Kč, která byla rozdělena mezi 9 dětí ve věku od 7 do 19 let. www.nadaceleontinka.cz
MgA. Magdalena Nováčková, Koordinátorka projektů Nadace Leontinka

PODZIMNÍ CANISTERAPEUTICKÉ ZKOUŠKY

V neděli 4. října 2009 Pomocné tlapy o.p.s. pořádaly Podzimní canisterapeutické zkoušky v Bezbariérovém domě Exodus v Třemošné u Plzně.

Canisterapeutické zkoušky začínaly příjmem a veterinární prohlídkou, které se ujala MVDr. Šárka Navrátilová. Pak následovalo zahájení a samotné testování. Zkoušek se zúčastnilo celkem 15 canisterapeutických týmů a byla zde zastoupena různá plemena psů. Nejpočetnějším plemenem byl samozřejmě Zlatý a Labradorský retriever a pak následoval Briard, Dandie dinmont terier, Bernský salašnický pes a pudl.

Během celých zkoušek, které probíhaly celé dopoledne, vládla přátelskost, společenskost a sebranost týmů. Všechny 15 týmů absolvovalo Canisterapeutické zkoušky úspěšně, prospělo na výbornou. Po výborném obědě, v odpoledních hodinách následovala beseda s kynologem Jiřím Tomášem a přednáška s ukázkami „Canisterapie v praxi“. Tohoto se ujala Olga Tomášová a Jana Štercliová, které předávaly zkušenosti ze své praxe a zároveň byly doplňované v rámci workshopu. Odpolední program se pomalu blížil k závěru, kde nás čekalo vyhodnocení Canisterapeutických zkoušek, předávání certifikátů, zakoupení drobných propagačních předmětů, popřání hodně radosti a prožití pěkných chvil při vykonávání canisterapie.

Při hodnocení tohoto dne bych chtěla poděkovat za vstřícnost personálu bezbariérového domu Exodus a všem canisterapeutickým týmům za příjemnou atmosféru, kterou v průběhu celého dne tvořily.

Závěrem bychom chtěli seznámit budoucí zájemce o **Canisterapeutické zkoušky s termíny konání v roce 2010 – jarní (sobota) 10.4. a podzimní (sobota) 9.10.** Další informace ke zkouškám na www.pomocnetlapky.cz.

Mgr. Jana Štercliová

... VZPOMÍNKA ...

LABRADOR RETRIEVER EMA Z BOHYNE LOUVU – AP23

Ema, Emča, Emička z Bohyně lovu se narodila 14. 5. 2002 v chovné stanici manželů Pirnerových ze Starého Plzně.

Vzrůstem malinká, o to více šikovná byla vybrána, aby pomáhala druhým. Byla vycvičena společností Pomocné tlapy, panem Petrem Pirnerem, aby pomáhala svému novému pánovi, který je po úraze na vozíku.

18. 2. 2009 dopoledne náš svět Ema opustila.

Byla jedinečná asistenční fenka, která mě do posledních chvil 5 let věrně doprovázela. Vzala nám ji nemoc a s ní také nejlepší kamarádku, pomocníka, psychoterapeuta...

EMO, za vše MOC DĚKUJEME!

Karel Bartáček s rodinou

KREMATORIUM ZVÍŘAT BRNO - jediné krematorium v České republice určené pro psy, kočky a jiné drobné zvířectvo. V Krematoriu zvířat se můžete se svým dlouholetým kamarádem důstojně rozloučit, nechat ho individuálně zpopelnit a odnést si ostatky k uložení na Vámi vybraném místě. Na www.krematoriumzvirat.cz najdete vše a také „Pší nebe“.

-PT-

PODĚKOVÁNÍ PRO STÁLÉ PŘÍSPĚVATELE, KTEŘÍ ZASÍLAJÍ PRAVIDELNĚ KAŽDÝ MĚSÍC NA NÁŠ ÚČET OD 30-1000 Kč

(do 1. 7. 2009)

Luboš Andrýs, Lenka Balcarová, Jaroslava Bartošová, Marie Bartušková, Miloš Bayer, Ondřej Bečák, Anna Bergerová, Kamil Berka, Biskupství Litoměřice, Barbora Bělková, David Blížil, Jana Brabňáková, Olga Burdová, Elzbieta Černá, Jana Červená, Gabriela Čumpelíková, Martin Doležel, Olga Dolejšová, Miroslav Dolejš, Miroslav Dvořák, Jaroslav Dvořák, Dana Dýčková, Martina Ebertová, Jana Farníková, Radim Flegl, Jaroslav Fric, Lenka Frimlová, Martina Frolcová, Dagmar Haladová, Jana Havelková, Jana Hendrychová, Ivana Holubovská, Taťána Hošková, Tatiána Hošťálková, Jana Hožová, MUDr. Pavel Hraníčka, David Hrdlička, Lenka Hrdličková, Ing. Karel Hrudka, Radek Hubl, Lucie Charová, Ivana Chlustinová, Radana Gogová, Marcela Jakubová, JUDr. Michaela Jasová, Ing. Pavel Jílek, Petra Juranová, Irena Kmínková, Mgr. Lenka Králová, Valentína Křížová, Martina Křížková, Gabriela Kustová, Lukáš Kozák, Jitka Kovartová, Josef Krejčí, Mgr. Lenka Kristejnová, Lubomír Kuchařík, Petr Kytlica, Viktor Legát, Luděk Liška, Jakub Mach, David Majer, Petr Melničuk, Ing. Ladislav Metelka, Mgr. Zuzana Moravcová, Jakub Mulač, Lubomír Navrátil, Nemocnice Jihlava, Iveta Novotná, Marek Palatinus, Petr Pavlík, Radka Pechrová, Jana Pilátová, Jiří Princ, Jiří Posád Posad-tech-montage, Radmila Posádová, Josef Procházka, Jana Rafajová, Šárka Raková, Zdeněk Reindl, Michaela Remsová, Jaroslava Rösschová, Radomil Rubeš, Radka Samková, Marcela Somrová, Jana a Stefan Seidl, M. Souček, Jana Stahlová/Suchá, Tamara Suchá, Yvona Suchá, Matus Suchá, Ing. Michal Svatoň, Jaromír Šille, Petr Širůček, Ing. Kateřina Škopová, Miroslav Špecián, Jana Štecová, Romana Štulíková, Petr Valena, Ina Veverková, Kateřina Vintrová, Ing. Ondřej Vít, Lucie Viznerová, Romana Vostřejšová, Petra Vrtbovská, ZŠ a MŠ, Michal Volicer, L. Wagnerová, Jana Yamato

PŘÍSPĚVATELE FORMOU JEDNORÁZOVÉHO PŘÍSPĚVKU 50-15000,- Kč

(do 1. 7. 2009)

Tomáš Avrat, MUDr. Dagmar Balková, MUDr. Daniel Bártík, Dušan Brůna, Šárka Brůnová, CITIVAS OS, honorář za klíč Zbyněk, Veronika Černohorská, Tomáš Červák, Karel Čtveráček, dar od Vodafone Sales / R. Pazourková, Petr Duda, FIO družst. záložna, Marie Fornusková, Jiřina Fuková, Jaroslav Gottvald, Alena Hajná, Jana Havelková, V. Havránková, p. Hlemýžď, Tomáš Holčapek, Pavel Hons, Robert Houser, Bára Hrzánová, Tomáš Hubička, Lukáš Hudec, Jana Hulová, Adéla Hynková, Mária Chládková, Soňa Chmelová, Roman Irlweg, René Janírek, Věra Janušová, Helena Javůrková, Mgr. Karlová Šárka, Ing. Lea Kejková, Lenka Klabicová, Jiřina Kolářová, Petr Kopriva, Eva Kořínková, Jitka Kovářová, Ing. Květ. Kratinová, Ing. Zdeněk Krůta, Ing. Ondřej Kubr, Gabriela Kustová, Lucie Matějková, Jana Mičková, Zuzana Mikulcová, Lenka Naurathová, Edita Nováková, Jana Nováková, Okresní soud Karlovy Vary, Pavlína Ouzká, Jaroslav Pakosta, Ing. Libor Pecháček, Hana Pirnerová tv cafe, Karel Pištěk, Simona Postlová, Jiří Princ ml., Jakub Provazník, Lenka Racková, Dita Reilová, Ing. Miroslava Rybová, Jaroslava Sarounová, Jana Sazimová, SZŠ a VOŠ Ing. Eva Siegllová, Radomil Slanina, Pavla Sochacká, Jiřina Sopkuliaková, Olga a Pavel Stuchlíkovi, Jiří Souček, Jakub Sucháček, Magdalena Šarbochová,

Miroslav Šebesta, Ing. Jiří Štencl, Petra Švarová, Olga Tomášů, Hana Tůmová, Denisa Tutrová, Otakar Vašek, Kateřina Vintrová, Milan Vitvar, Vladimíra Vysloužilová, MUDr. Dagmar Wagnerová, Lucie Wagnerová, Eva Walková, Alena Wudu, Petr Záleský, Lucie Žáková

KOMU VDĚČÍME ZA PODPORU, ZA TO, ŽE MŮŽEME PLNIT PŘÁNÍ NAŠICH KLIENTŮ? ZDE JSOU TI, KTERÝM PATŘÍ VELKÉ A UPŘÍMNÉ DĚKUJEME!

Darovací smlouvy 2008 a 2009 (do 1. 7. 2009)

Mgr. Aleš Adamík, Akce Písecká brána, Atlantis Telecom s.r.o., AustraliaOnline s.r.o., AZ SANAZACE a.s., Barentz s.r.o., MUDr. Bártík Daniel, Baron webobchod, BBH - Nadační fond, MUDr. Igor Blanárik, BOS. org s.r.o., CeWe Color a.s. - p. Schreiber, Credo Litoměřice VDZ spol. s.r.o., Czechomor Agency s.r.o., Ing. Martin Diviš MBA, EGAP s.r.o., Epigraf s.r.o., 2ES spol. s.r.o., Euler Hermes ČESCOB, Fittnes Style Lucie, Foukal Tomáš, GE Elfun, Golem autodoprava s.r.o., Golf and Leisure, Alena Hajná, Olga Holečková, Horizont, Hotel Ambassador, Hrákula os, paní Hrzánová, Martin Humpolec, Chance a.s., Ing. Pavel Chlouba, Petr Chlumský, IACG s.r.o., Integoo s.r.o., Internal Balance, Citibank, René Janírek, Vladislav Jánský, J+W and Associates, Magdalena Kaločková, Kappenberger + Braun, Elektro-Technik spol. s.r.o., Karlopharma s.r.o., Klášterní společnost, Kooperativa pojišťovna a.s. Vienna Insurance Group, Ing. Václav Kopal, p. Kraus, Lékařnická akademie s.r.o., Lioness club Plzeň, Hana Lipenská, manželé Pffefer, Tomáš Mentlík, Město Staňkov - vítěz ze vstupného, Jiří Mikuláš, MilestoneAsset management a.s., Tomáš Mohr, Molins s.r.o., Ing. Alena Mostecká, Kateřina Mouralová, nadace Leontýnka, Nadace O2, Olga Nesvadbová, Noen a.s., Nový zámek - Krasava Šerkopová, OS Benetice, OS Dobrý skutek, OS SMRK Maňovice - vítěz ve sbírce, Martina a Tomáš Otrubovi, Ing. Hana Peřinová, Jana Pilátová - akce MIREK, Petr Posád, rodina Mrázova, Mgr. Pavel Rozehnal, Linda Ruschaková, RWE Energie a.s. SČP, Ing. Miroslava Rybová, Saga Trade a.s., Scheu + Wirth, Ing. Josef Sikyta, Silnice Zatec a.s., Smejkal David, Sport park a.s., SSI Schaefer Shop s.r.o., Společenství občanské solidarity, Spinning Ivančice, Staks Group s.r.o., Startspinning, Stem/mark a.s., MUDr. Jana Strojčková, Xenie Svobodová, S&W automobily, Věra Sytařová, Magdalena Šarbochová, Mgr. Milada Škvainová, Petr Štěpánek, PhDr. Alice Tejkalová, Kateřina Truhlářová, UMO2 Slovany Plzeň, Josef Valášek, MUDr. Marcela Valášková, VAS v.o.s., Otakar Vašek, Petr Vlasák, p. Vlk, zaměstnanci DHL s.r.o., Milan Zavřel, JUDr. Jana Zázvorková, ZČP a.s., ZŠ Sira N., Wintona Kunžak, ZŠ Vrchlabí, Michaela Zelenková, Radomil Zeman, Žáci ISSŽ v Plzni

Omlouváme se, jestli Vaše jméno není uvedeno správně, na výpisech z účtu není vždy uvedeno správně, je nám líto, že nevíme, kam můžeme poslat poděkování. Pokud máte zájem, zašlete nám kontakt na náš email, nebo sídlo společnosti, rádi Vám zašleme poděkování.

SVĚT PSŮ

PODĚKOVÁNÍ ZA DLOUHODOBOU SPOLUPRÁCI - patří Mezinárodnímu kynologickému časopisu Svět psů, který Vám každý měsíc přináší články evropských odborníků ze všech oblastí kynologie. Nakladatelství MINERVA CZ s.r.o.
www.i-minerva.cz

DOVOLTE, ABYCHOM VÁM VŠEM, SPONZORŮM, DÁRCŮM, PŘEDVYCHOVATELŮM, FANDŮM A DOBROVOLNÍKŮM PODĚKOVALI! VELICE SI VÁŽÍME VAŠÍ POMOCI.

A NA CO SE MŮŽETE TĚŠIT PŘÍŠTĚ? V dalším vydání se podíváme na 9. konferenci ADEu v Umagu. Také zavítáme na letiště v Ruzyni při otevření nové pobočky Kooperativy. A v neposlední řadě přineseme exklusivní informace o cestování letadlem vozíčkáře s asistenčním psem...

VDYDALY POMOCNÉ TLAPKY® O.P.S., VYDÁNÍ VYŠLO NÁKLADEM 700 KS, LISTOPAD 2009.

Redakce: Karel Bartáček; **Ilustrace:** Pavel Beneš; **Grafická úprava, tisk:** Garry Production, Brno
Vaše příspěvky do Zpravodaje prosím zasílejte na e-mail: bartacek@seznam.cz

Dětský program

Otto Bock uvedl na český trh ucelený dětský program, který již na výstavách získal nejedno ocenění - kompenzační pomůcky pro zkvalitnění spánku, širokou nabídku polohovacích zařízení, vertikalizátorů, kočárků, chodítek, ... Tyto pomůcky nabízejí dětem zkvalitnění jejich denních aktivit, zlepšují jejich posturu při sedu a ve stoji. S tím souvisí i zdokonalení trávení, krevního oběhu ale i vnímání okolního světa. Kompletní nabídku těchto výrobků najdete na www.ottobock.cz v sekci „Uživatelé a pacienti“.

MyGo
Polohovací zařízení

Kimba
Sestava kočárků Kimba Cross, Kimba Spring a polohovací zařízení Kimba

Toaletní program
Lehátko Robby, toaletní židle a další

Vertikalizatory
Squiggles Stander, Charly a další

Bravo-Racer
Aktivní dětský vozík

Pomocné tlapky o.p.s.

jsou neziskovou organizací, jejíž činnost je financována pomocí peněžitých, nebo i věcných darů od jednotlivců, firem, společností, nadací, občanských sdružení a částečně formou dotací.

**Abychom mohli pokračovat ve své práci,
potřebujeme i Vaši pomoc!**

Příspěvky můžete posílat na **účet Pomocných tlapek**
číslo: **78-36 11 44 02 87 / 0100**, vedený u Komerční
banky, Jiráskova 482/II. Rokycany

**Podpořte nás formou DMS zašlete SMS ve tvaru:
DMS POMOCNETLAPKY na tel. číslo 87777
cena SMS je 30 Kč, Pomocným tlapkám
přispíváte 27 Kč** Službu DMS zajišťuje Forum dárců

Hledáme:

- dobrovolníky pro předvýchovu štěňat
- překladače z anglického do českého jazyka

**Sídlo společnosti:
Pomocné tlapky o.p.s.
332 02 Starý Plzenec 1073**

Na Vaše dotazy rádi odpovíme:

Paní **Hana Pirnerová**
e-mail: **info@pomocnetlapky.cz**

(žádosti o psa, koordinace předvýchovy, sponzorování,
administrativa) **Telefon:** +420 724 007 779

Manželé **Olga a Jiří Tomášů**
(výcvik asistenčních psů, canisterapie) **Telefon:** +420 724 795 589

www.pomocnetlapky.cz